VIAȚA ILUSTRATĂ

ANUL III. Nr. 7 IULIE 1936

8 h 17 XI ... 51 ...

DUPĂ SFINȚIREA ÎNTRU ARHIEREU A I. P. C. ARHIM. NICOLAE COLAN, NOUL EPISCOP AL CLUJULUI. *DE SUS ÎN JOS — STÂNGA:* I. P. S. MITROPOLIT NICODIM AL MOLDOVEI, P. S. EPISCOP VARTOLOMEU AL RÂMNICULUI, P. S. EPISCOP IOAN AL ARMATEI, P. S. ARHIEREU VASILE DE RĂȘINARI și I. P. C. ARHIM. Dr. NICOLAE POPOVICIU, NOUL EPISCOP AL ORĂZII. — *DE SUS ÎN JOS — DREAPTA:* I. P. S. MITROPOLIT NICOLAE AL ARDEALULUI, P. S. EPISCOP GHENADIE AL BUZĂULUI și P. S. EPISCOP ANDREIU AL ARADULUI.

MARELE PRAZNIC DELA SIBIU

Anul III Sibiu, Iulie 1936 Nr. 7

VIAȚA ILUSTRATĂ

DIRECTOR: NICOLAE COLAN
EPISCOPUL CLUJULUI

PRO DOMO

NE MUTĂM

„Viața Ilustrată", care a intrat în al treilea an al existenței sale, își adună bagajele pentru a se muta din Sibiul ei drag, la Cluj.

Zămislită din dorința curată de a îmbia familiei ortodoxe hrană ziditoare de suflet, ea a purces cu elan tineresc la apostolicească lucrare, ducând lună de lună, în casele iubiților săi cititori, bunele îndemnuri inspirate de înțelepciunea Scripturilor sfinte, poezia pură a unor talente proaspete, cronica științifică a unor pasionați prietini ai laboratorului, gândurile limpezi ale unor drepți judecători ai marilor probleme cari frământă viața neamului nostru, notele de drum ale unor îndrăgostiți de frumusețile pământului românesc sau al altor țări, judicioasa cronică a unor iscusiți critici literari și pagină veselă a unor colaboratori cari știu râde sănătos și — decent.

A împărtășit cititorilor săi pâinea duhovnicească a înțelepciunii bătrânești și a împrospătat inimile lor cu apa vie a elanului tineresc pentru marile idealuri ale vieții.

I. Jalea: Credința

Dar „Viața Ilustrată" n'a trimis cititorilor săi numai hrană pentru suflet, ci și desfătare pentru ochi. Paginile ei au fost împodobite vecinic cu ilustrații cu grijă alese, înfățișând chipuri de-ale eroilor credinței sau ai dragostei de neam din trecut, priveliști românești și străine, precum și imaginile plastice ale marilor actori ai istoriei contimporane.

In felul acesta revista noastră s'a dovedit folositoare și pentru cei vârstnici și pentru cei nevârstnici.

Datorită distinselor condiții redacționale și tehnice în cari a apărut și regularității impresionante cu care a ținut să sosească în prima zi a fiecărei luni la casa cititorilor ei — „Viața Ilustrată" și-a făcut vad — repede și statornic — către sufletele cărturarilor noștri dela sate și orașe.

Acum, revista noastră se mută la Cluj. Acolo-și va continua apariția — sporindu-și oastea colaboratorilor și — dacă va fi cu putință — chiar numărul paginilor. Avem puternice temeiuri să credem în înfăptuirea bunelor noastre gânduri, fiindcă suntem convinși, că devotații noștri colaboratori sibieni ne vor întovărăși cu ajutorul lor și la noul nostru cartier, unde hărnicia devotată a unui alt șir de apostoli se va adăogì hărniciei lor pusă în slujba sfintei noastre Biserici și a neamului.

Mult au putut — după vorba Scripturii sfinte — puținii buni împreună, până acum. Și mai mult vor putea *mulții* buni împreună, de-aci nainte.

Știm că cei cari regretă mai mult mutarea revistei noastre sunt harnicii tipografi ai „Arhidiecezanei" sibiene. Findcă n'am văzut tipografi cari să lucreze cu mai multă dragoste decât au lucrat ei la alcătuirea tehnică a „Vieții Ilustrate". De aceea și țin să le aduc aici un cald cuvânt de laudă și de mulțumită pentru devotata slujbă de „diaconie" întru care au stat.

Ne mutăm la Cluj, cu neîmpuținată râvnă și cu statornică credință în izbânda apostolatului nostru.

Doamne al puterilor, fi cu noi!

† NICOLAE COLAN

POVESTIRE DIN ZILELE APOSTOLILOR

Minunea Sfântului Pavel

„Scoală-te!“ (Fapt. 14, 10)

Cedrii de pe munții Taurului întâmpinau cu'n freamăt dulce răsăritul soarelui, iar spicele galbene, de grâu, de pe plaiurile Licaoniei, se închinau mlădioase înaintea împăratului luminii. Maslinii de prin grădinile largi ale cetății Listra sporeau în boabe untdelemnul pentru jertfele zeului Zeus, iar stejarii voinici de prin preajma templului său de marmură își găteau încet frunzișul pentru praznicul care avea să înceapă îndată.

Preoții lui Zeus erau îmbrăcați în odăjdii aurite în fața altarului plin cu flori. Focul sfânt ardea domol pe vatra jertfei. Câțiva tauri de jertfit se sbăteau furioși prin apropiere, văzându-se încărcați cu ghirlande și cununi. O spuză de Sirieni și de Greci și de Armeni așteptau prin jur să vadă junghierea cea sfântă și arderea de tot, pentru îmblânzirea mâniei Părintelui zeilor și oamenilor și să afle din șopotul frunzelor de prin crengile stejarilor celor sfinți, dacă va fi bine primită jertfa și dacă se va tămădui din slăbănogia lui, cu care a venit pe lume, unicul fiu al unui localnic din Listra Licaoniei.

Printre ei s'amestecară și câțiva Evrei din partea locului, dornici de-a mai prinde câte ceva de prin tainele cele de sus.

Toată mulțimea vorbea neastâmpărată, toată piața templului era un furnicar răscolit, numai legionarii romani se plimbau liniștiți printre valurile poporului și razele soarelui proptit pe umerii răsăritului se răsfrângeau maiestoase de pe coifurile lor de aramă și de pe sulițele lor de oțel, cum se resfrângeau și de pe săgeata și sceptrul statuei lui Zeus, care din fața templului stăpânea toată cetatea.

Deodată, însă, se făcu tăcere și toată privirea se aținti spre-un vârtej dintr'un colț al pieței. De-acolo venea un convoiu, care aducea pe-un pat de rogojini, pe tinărul cel slăbănog.

Era, sărmanul, lung, cât o prăjină și subțire, ca o păpușă de cânepă. Obraji-i erau lipiți de fălci, ca la o nălucă și purtau culoarea morții. Mânile lui spânzurau de trunchiu, ca două răsteie de jug, iar picioarele-i stau nemișcate, ca două proptele de lemn. Numai ochi-i erau vii și se roteau ca două gloanțe de plumb sub sprâncenele lui rari, să vadă muntele cel căptușit cu codri și templul cu statuea lui Zeus, dela poalele codrilor și puzderia de popor din jur. Deslușind atâtea fețe sănătoase și atâtea mâni sprintene, își îndreptă privirea spre statuea lui Zeus și prinse a-i șopti cu lacrimi pe gene:

— O, Zeus, dă-mi și mie trandafiri în față și pune oțel și'n brațele mele, căci tu poți face tot ce vreai și în ceriu și pe pământ și atotputernicia ta n'are margini!... O, ajută-mi, Zeus, și mie neputinciosului, căci de-aceea ești și atotdrept și de-aceea porți cu tine cumpenile dreptății! Ajungă-mi robia asta crâncenă de douăzeci de ani în cap!...

In urma patului său dus de rude, pășea încet și'ndurerat tatăl slăbănogului. Cum privea la fața veștejită a fiului său nenorocit și la trupul său inlemnit de viu și cum îi auzea rugăciunea inimii lui săltătoare după sănătate, i se jilăviră și lui ochii și porni și el rugăminte caldă:

— O, Stăpâne al viforului celui cumplit, potolește viforul inimii mele prădate de vijelia amarului! O, Părinte al seninului pururea neumbrit, înseninează-mi sufletul spintecat de fulgerile tuturor durerilor! Căci ce folos de avuția multă, dacă nu-i și sănătate și dacă nu-i și fericire! O, Zeus, smulge din sănătatea mea și întinde-o fiului meu, ca să guste și sufletul său nevinovat din dulceața fericirii! O, Atotputernice, smerește-mă de-acum pe mine, dar desleagă-i funiile slăbănogiei lui! O, Atotdrepte, nu mai izbi pe fiu pentru fărădelegile tatălui, căci de douăzeci de ani mă culc seara cu părerea de rău și mă scol dimineața cu căința! O, vino Doamne din slavă cu ajutorul tău tămăduitor, ori trimite-l măcar pe crainicul tău Hermes, să-mi potolească arsurile sufletului!...

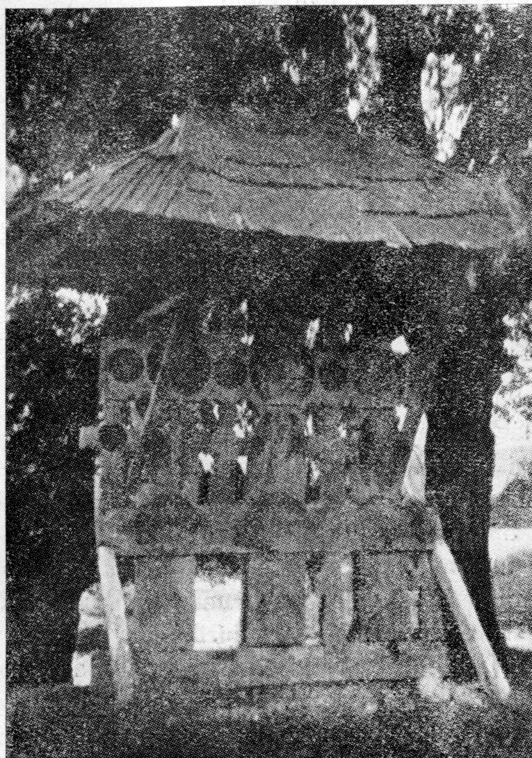
Incetinel convoiul ajunse 'n fața templului. Rudele-l așezară pe bietul slăbănog, cu pat cu tot, în pridvor, iar tatăl cu fața înrourată se opri lângă el. Preoții începură atunci cântecele de jertfă. Răsuna văzduhul de glasurile lor melodioase, prin cari cereau Căpeteniei zeilor să nu-și întoarcă fața dela jertfa ce se pregătește.

— Doamne, auzi-mă și mă miluește! se ruga fierbinte și slăbănogul.

— O, Zeus, adusu-ți-am taurii cei mai grași ai cirezilor mele și jertfi-ți-oi tot ce am mai scump printre avuțiile mele, numai milostivește-te și mântuește-mi fiul slăbănog! se ruga neîncetat și tatăl muncit de întristare.

— O, vino Zeus, cu ajutorul cel de sus și ajută neputinței mele! șopteau în taină buzele fiului.

— O, Zeus, trimite măcar pe Hermes, pe fiul tău, s'aducă mântuirea fiului meu! suspina domol și limba părintelui.

Troiţă

In vreme ce începea aşa slujba jertfei, un nor negru înveli tot muntele, ca într'o manta de păcură şi faţa lui întunecată îşi arunca umbra sa şi'n sufletul închinătorilor.

— De ce se tulbură, oare, chipul tău, o Zeus, şi de ce vreai să ne respingi şi jertfa asta, adusă cu inima cea mai curată? se tânguea încetinel fiul.

— Păcatete mele, o Zeus, să nu oprească pogorârea darului tău asupra fiului meu! Prinde-ţi mai bine fulgerul şi izbeşte cu el în pieptul ăsta cu furtună şi'n inima asta arsă de durere şi trânteşte-mă în clipa asta în împărăţia umbrelor, să robotesc acolo necurmat, împreună cu Sisip, ori să rabd foame şi sete veşnică, dimpreună cu Tantal, numai miluieşte-mi şi tămădueşte-mi fiul cel chinuit! se sbătea în durerea lui grea şi bietul părinte.

Norul se împrăştie, însă, curând şi lumina se făcu din nou stăpână peste măguri şi peste codri. Dar pe când prinseră a se juca iar razele aurii cu frunzele copacilor, doi străini zoreau pe coasta muntelui în jos şi s'apropiau de templu şi de mulţimea, care-i iscodea cu privirea. Unul era mai vârstnic, dar al doilea cum e bărbatul mai chipeş şi mai voinic. Purtau păr lung şi barbă deasă şi haine largi, cum poartă oamenii fruntaşi. Aveau ceva neobişnuit, ceva înălţător şi'n căutătura şi'n toată ţinuta lor.

Preoţii îşi cântau mai departe irmoasele lor, dar se'nfioară când văzură cu câtă seninătate s'au aşezat streinii lângă altar şi cu câtă evlavie ascultau slujba celor sfinte. Păreau doi zei pogorâţi din culmea Olimpului nejilăvit de ploi, ca să primească jertfa ce se aduce.

Când îşi isprăviră preoţii cântecele şi erau gata se s'apuce de jertfă, cel mai tinăr se urcă pe-o treaptă de-a altarului şi prinse a grăi despre tainele ceriului. Şi atâta farmec şi atâta dulceaţă avea cuvântul lui, încât mulţi credeau c'aud un zeu şi nu om. Aşa de mişcător pătrundeau în suflete cuvintele lui limpezi şi înţelepte şi calde, ca de făptură cerească:

— Bărbaţi! Unul singur este Dumnezeul cel viu! El e Părintele dela care sunt toate! Şi unul singur este şi Fiul său, care-i înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu! Siliţi-vă, dar, să cunoaşteţi şi pe Tatăl, şi pe Fiul şi Duhul Lor!

Să ştiţi înainte, însă, că numai aceia-L pot cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu, cari îl şi iubesc! Iar cari îl iubesc din tot sufletul şi din toată inima, aceia-L şi slujesc, şi mărturisesc, şi cu graiul şi cu viaţa, ba chiar şi cu semne şi cu minune!

Lipiţi-vă, deci, sufletul vostru întreg de Dumnezeu, ca să fiţi un Duh cu El!

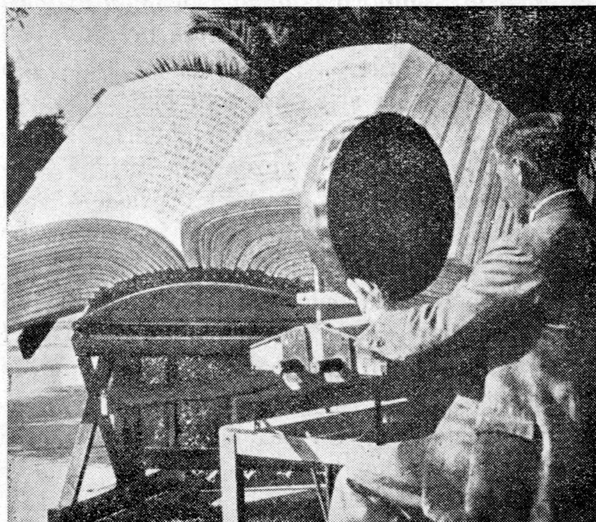
La vederea feţei lor şi la auzul cuvântării celui mai tinăr, ochii fiului celui slăbănog se umplură de lumină şi-i şopti cu bucurie tatălui său:

— Poate-i Zeus şi Hermes...

Tatăl se înfioră de-aceste cuvinte, dar nu-i dădu fiului său nici un răspuns.

— Tată, poate-au venit să vadă curăţenia jertfei şi a vieţii noastre.

Inima tatălui se înmuie ca turta de ceară la dogoreala soarelui.

O biblie uriaşă: înaltă de 2'46 m., lată de 1'10 m., groasă de 90 cm., cântăreşte peste 500 kg. având 8084 pag. A fost scrisă cu mâna în doi ani de zile de zugravul L. Wajnai din Los Angeles

— O, tată dragă, poate mi-au adus cu ei și mult dorita mântuire!...

Tatăl izbucni atunci în plâns cu hohot și prinse a se ruga printre suspine:

— O, zei de sus, ori oameni de jos, milostiviți-vă spre mine păcătosul și dacă puteți, tămăduiți pe fiul meu!

Streinii priveau cu milă în ochi și la tată și la fiu. Induioșat de lacrimile și de suspinul părintelui, cel mai tinăr s'apropie cu blândețe de patul slăbănogului, puse mâna sa pe capul neputinciosului, își pironi apoi ochii pe ceriu și limba lui rosti o rugăciune caldă către Tatăl îndurărilor. Iși pogorâ apoi privirea și și-o pironi în ochii bolnavului. Dreapta streinului apucă apoi dreapta lui înlemnită și gura sa rosti porunca:

— Fiule, scoală-te!

Slăbănogul îl privi atunci adânc în ochi pe strein cu tăria încrederii, se încordă odată din toate încheeturile și sări din pat drept în picioare și prinse a sări în stânga și'n dreapta de bucurie.

— Zei sunteți voi și nu oameni, căci numai zeii au așa putere! strigă părintele înveselit, văzându-și fiul tămăduit și s'aruncă la picioarele streinului și prinse a-i săruta de mulțumită picioarele.

— E Zeus Atorputernicul! răsună îndată un alt glas.

— Zeus cu fiul său Hermes! s'auzi din altă parte și cât ai bate'n palmi toată mulțimea se prăbuși la picioarele streinilor, ca la picioarele zeilor nemuritori și slăvea bunătatea făpturilor cerești, cari s'au milostivit a se scoborâ în Listra Licaoniei și a arăta oamenilor o minune atât de mare.

Sguduiți de-această priveliște, preoții începură a cânta imnul lui Zeus și al lui Hermes și tot poporul după ei. Slujitorii templului deslegară taurii de jertfă și-i aduseră îndată în fața preoților ca să-i junghie spre ardere. Streinii, însă clătinau din cap și dau din mâni și strigau cât puteau:

— Nu faceți aceasta, oameni buni!

Glasul lor, însă nu s'auzea prin furtuna cântecelor de slavă. De-aceea streinii prinseră a-și sfâșia hainele de mânie, a sări în fața preoților și a le striga mai strajnic:

— Nu ne-aduceți nici-o jertfă, căci și noi suntem pământeni, cu aceleași patimi, ca și voi!

— Cine sunteți, dar? întrebă mai marele preoților lui Zeus.

— Eu sunt Varnava, alesul Domnului! îi răspunse răspicat streinul cel mai bătrân.

— Dar tu?

— Eu sunt Pavel, apostolul lui Isus Hristos, Mântuitorul lumii! îi răspunse tot așa și cel mai tinăr.

Și ce căutați voi prin cetatea noastră?

— Vestim Evanghelia mântuirii! îi răspunse apostolul neamurilor.

— Cum ne putem mântui?

— Lepădați-vă de cele deșarte și întoarceți-vă către Dumnezeul cel viu, carele a făcut ceriul și pământul și marea și toate cele ce sunt într'însele! Căci El vă dă vouă ploi și vremuri rodnice! Căci El vă umple cu hrană brezdele și cu veselie inimile!

Dumnezeu, însă, toate le face prin unul născut Fiul său: Isus Hristos, Domnul nostru și pacea și nădejdea și mântuirea noastră!

Cine crede în El și se botează și-l ascultă și-l face cuvântul, se va mântui și viață veșnică va avea! Iar cine nu, se va osândi!

Le-a arătat apoi, în plină lumină, prăpastia căderii în păcat și iadul pătimirii pe urma ei și munții milostivirii lui Dumnezeu și râurile darurilor Sale revărsate asupra oamenilor. Și le-a vestit în graiu îngeresc adâncimea tainei Intrupării și înălțimea Jertfei de pe Crucea Golgotei și Răscumpărarea prin sângele iubirii Sale.

Și mulți crezură atunci și îmbrăcară haina sfântului botez prin mâna blândului și cucernicului apostol Varnava. Intre cari, în rândul întâi, pe slăbănogul vindecat și pe tatăl său fericit și pe toți ai casei lor. Apoi pârga cea mai aleasă a acestui seceriș duhovnicul, pe ce cel scump și drag inimii lui Pavel, pe tinărul Timotei, fiul mult iubit al Eunicei, cel chemat să-i fie ajutor neprețuit pe drumurile apostoliei și păstor bun al turmei creștinilor celor dintâi și mare ierarh în sfântul scaun episcopesc al Efesului...

A. NANU

Acelaș om...

Se'ndreaptă omenirea spre forme noi de viață,
Dar viața însăși, viața în sensul ei profund
Rămâne tot aceeași, căci formele ascund
Acelaș fond de suflet cu veșnica-i verdeață.

Prefacă-se pe'ncetul această lume veche
In alta nouă, poate mai mândră, mai frumoasă
Sau poate mai urâtă, deși mai lesnicioasă,
Dar ea e stăpânită de soartea ei străveche.

Și schimbe-se într'una'n înfățișare-i, lutul,
Mereu cunoască lucruri ce n'au mai fost știute,
Imbogățească-și mintea cu adevăruri brute,
Dar sufletul păstrează în el întreg trecutul.

Acelaș om pe-aceiași stea suspendată'n vid
Se bucură odată pe an și-și va trăi
Pe urmă suferința în fiecare zi.
Neliniștea și grija îl rod până-l ucid.

Acelaș om, acelaș, cu suflet neschimbat,
Aceiași biată ființă atotneștiutoare,
Nu știe ce-o așteaptă în clipa următoare,
Savantul crede totuși că-i foarte învățat.

Acelaș om, cu acelaș destin bătut în fier:
Se naște și trăiește și moare de milenii,
Se sbuciumă și plânge în visuri și vedenii,
De secole se roagă cu brațele spre cer...

P. POSSA

LUCRURI UITATE

Mormântul lui Mihnea Vodă cel rău

In munţii Sibiului

Prea puţini sunt aceia cari fac în prezent turism în România, acei puţini însă cred că sunt adevăraţi turişti, cari şi *văd* ceva pe unde trec şi-şi fixează în minte icoane frumoase din ce-au văzut.

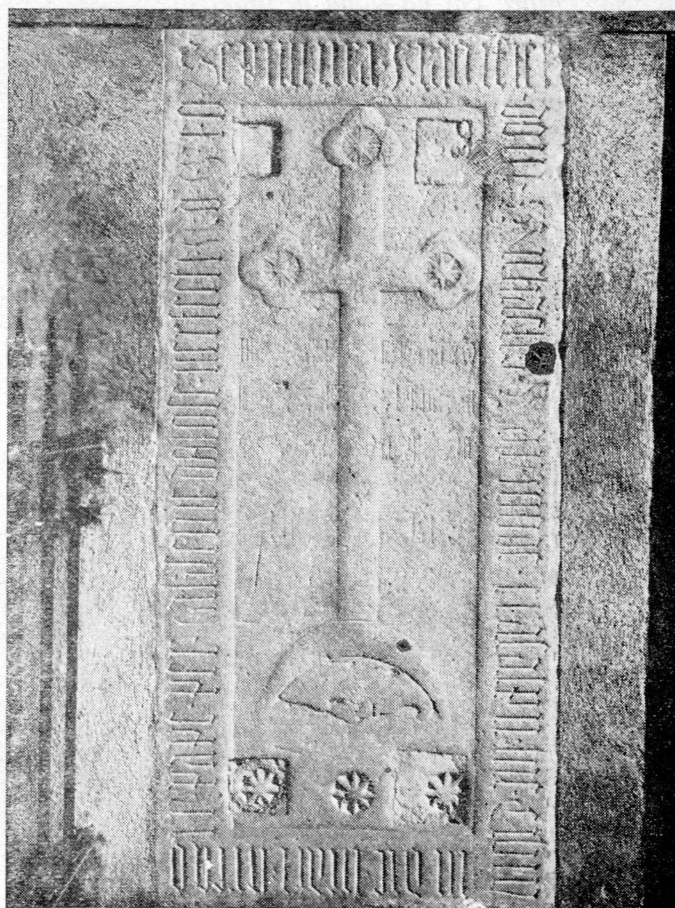
Câţi dintre turiştii, excursioniştii, sau simpli trecători cari îşi poartă paşii prin acest oraş medieval, îşi dau oare seama, că aici se găsesc muzee mari? Ştiu bunii călători ai oraşului Sibiu, că aici se găseşte cea mai mare biserică românească de pe pământ — catedrala ortodoxă — care este zidită după chipul Sfintei Sofii din Constantinopol? Bunii turişti şi căutătorii de sănătate ştiu ei oare că tot la Sibiu-Păltiniş se află cea mai înaltă staţiune climaterică de vară şi de iarnă din ţară (1400 m.)? Iar pentru turiştii evlavioşi amintim, că tot la Sibiu-Răşinari se găseşte mormântul celei mai mari feţe bisericeşti pe care a dăruit-o Dumnezeu Ardealului românesc, marele mitropolit Şaguna.

Avem însă în Sibiu îngropat şi un voevod român — singurul os domnesc care zace în Ardeal — şi căruia deşi i se spune Mihnea cel Rău, totuşi a fost domnitor, adică *prinţ* român ca şi Petru *Schiopul*, Vlad *Dracul* sau Alexandru cel *Bun* şi care în orice caz a fost cu sângele mai curat românesc decât al unui Mavrocordat, Calimachi, Moruzi, Duca, Cantacuzino sau alţii de felul acestora.

Nimeni, care vine la Sibiu şi vede oraşul cu toate muzeele şi bisericile, nu întreabă de mormântul lui Mihnea, întocmai cum nici un român care merge în excursiune de plăcere sau de studii la Innsbruck, în Tirolul austriac, nu întreabă de mormântul lui Ştefan, fiul lui Petru Schiopul, cum nu întreabă nici la Bolzano (Bozen), în Tirolul italian, de mormântul de acolo al lui Petru Schiopul.

Mihnea Vodă cel Rău, domnitor în Muntenia între anii 1508—1510 avându-şi capitala în Curtea de Argeş a ajuns pe Scaunul Domnesc — aproape ca toţi voievozii mărunţi de pe vremea aceea — înlăturând dela domnie, neamul Basarabilor în frunte cu Neagoe Basarab. După o domnie de abia un an şi jumătate, partida turcească, Basarabii, duşmanii Ungurilor şi ai bisericii catolice, având în frunte pe Barbul Craiovescul şi pe Neagoe Basarab „pribegesc în ţara turcească şi făcând jalbă la împăratul despre răutăţile ce le făcea Mihnea Vodă, s'au mazilit şi au pus în loc pe Vlad Vodă, fratele Radului Vodă. Iar Mihnea până a nu se mazili, dacă pribegiră boierii, au trimis de le-au prădat nu numai casele, ci şi bisericile şi mănăstirile lor şi slugile şi egumenii erau sluţiţi de el şi căzniţi".

Boierii pribegi vin cu ajutor turcesc de peste Dunăre şi alungă pe Mihnea, care fuge şi se stabileşte definitiv la Sibiu, unde se spune că s'ar fi făcut papistaş crezând astfel că-şi va putea ocupa

Piatra sepulcrală a lui Mihnea Vodă cel Rău

iarăşi tronul cu ajutorul catolicilor din Ardeal. Duşmanii lui Mihnea însă l-au urmărit şi aci şi în ziua de 12 Martie 1510, pe când se ducea din locuința sa (Strada Mitropoliei de azi) spre biserica săsească (catolică pe atunci), ajungând pe sub Pristerturm (aproape de liceul săsesc de azi), un bărbat a cărui soră a fost necinstită de Mihnea, l-a înjunghiat cu un cuțit, omorându-l pe loc.

Saşii, catolici pe atunci, l-au înmormântat în cimitirul de lângă biserică, aşezându-i deasupra mormântului o piatră sculptată frumos. Mai târziu cimitirul din jurul acestei biserici desfiinţându-se, inscripțiile funerare mai frumoase şi mai de valoare au fost ridicate şi transportate din cimitir în partea de vest a bisericii, care s'a transformat în muzeu bisericesc şi unde împreună cu pietrile de mormânt ale câtorva fețe bisericeşti săseşti e aşezată şi piatra de pe mormântul lui Mihnea, înfiptă în păretele interior al zidului bisericii şi apărată cu grilaj de fier.

Piatra este sculptată foarte frumos, având în mijloc în relief o cruce minunată, *ortodoxă*. Sub aripa mică a crucii, în trei rânduri se vede, inscripția românească (slavonă?) de pe cruce, care nu se mai poate descifra, afară de IC XC NI KA. Pe marginile pietrei se află în *latineşte* o inscripție care ocupă toate patru laturile, inscripție care s'a sculptat dupăce inscripția românească nu se mai putea citi, Sepultura Magnifici Domini Michaelis, Waivodae Transalpini, hic Cib. in die beati Gregorii per Iarlilchit dolose interfecti A. D. 1510 (pe româneşte „Mormântul Magnificului Domn *Mihail*, Voevod al Țării Româneşti, omorît mişeleşte de Ialilchit aici în Sibiu în zilele fericitului Grigorie în Anul Domnului 1510").

De remarcat, pe piatra de mormânt este chipul lui Mihnea cuprins într'o semilună în partea cea mai de jos a crucii. Mihnea în profil e sculptat foarte frumos în relief cu o frunte lată, nas cărnos şi regulat, ochii ageri, *fără mustață* şi *cu barbă* ascuțită şi încârligată înainte în formă de semicerc. E poate, singurul chip al acestui nefericit voevod al Munteniei.

Dr. E. DOBROTĂ

FRÂNGURELE

I

Mare cât un gând în fașă,
pașă
Stă bondarul în colibă;
crisalidă
Floarea crinului îi ține;
rime
Işi șoptesc două zambile
Cu ochiade, parcă-s Eros cu Ahile.

II

N'ai să știi că-i dimineață,
ghiață, [1]
Dacă n'ai să smulgi din pietre;
fete
N'o să aibă'n casă
masă,
Cin' nu'ntinde la orcine
vine,
Să se roage de odihnă și de pâine.

III

Curcubeu peste imaş,
fluturaş
Adoarme pe-o roză caldă,
albă,
Ce i-o dete moşu soare;
şezătoare
Urmată de masă mare
din hambare
Gândăceii țin în ierburi;
treburi
De gazde bucătărese
pela mese
Fac furnicele măestre.

IV

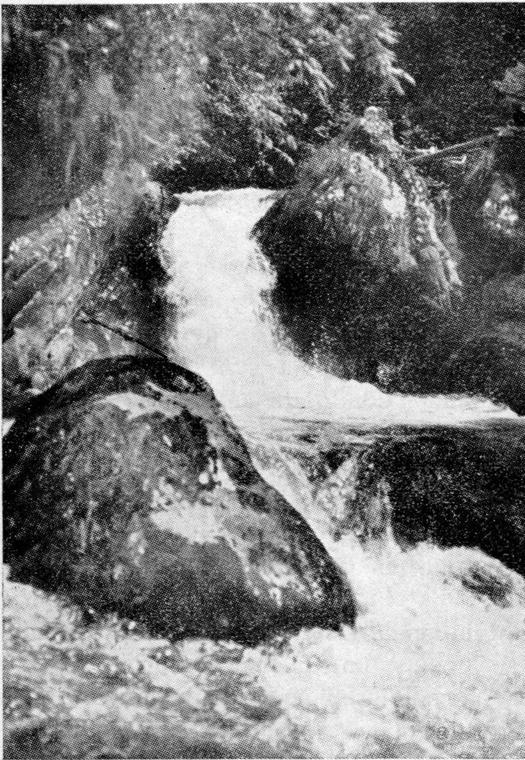
Mustăcioara și-o sucește
ungurește
Grierul când se deșteaptă;
biată
Calcă șută într'o rână
cârnă
„Vaca domnului" pe-o piatră;
fată
Rămasă de ani bătrână
o albină,
Caută de dimineață
o dulceață
Să-i treacă puțin de greață.

. . . .

V

Totul tace pentr'o clipă;
o aripă
De hultan se năpustește,
oltenește
Și dispare
sus în zare —

[1] *ghiață — este o floare ce crește în prundiș, multicoloră, ce înflorește dimineața.*

Munții sibieni: Cheia Cibinului

Şi mai ia-l de unde nu-i . . .
Ce să spui?

VI

De-ar şti musca frauțuzeşte
de pe deşte
Nu şi-ar mai sorbi dulceața;
ceața
De-ar pricepe româneşte
n'ar mai creşte
Sus pe cer, când luna-i plină.

VII

Se sfădesc doi ciocârlani
de doi ani
De ce cucu-i numit cuc —
că-i uituc?
că-i haiduc?
Sau că-i singur ca un cuc?

VIII

„Uite-aşa se pierde vremea,
lenea
E stăpână peste lume;
nume,
Nume n'am să dau la toți
ăşti iloți
Ce-şi pierd vara în discuții,
burții
Ne strângând nimica"
Zise maiestos furnica.

IX

Ca un gând ce şerpueşte
de pe creste
Se coboară izvoraşul
şi imaşul
Râde de-atâta sclipire,
în iubire
Il cuprinde lin în brață
şi-l răsfață
Legănându-l între maluri;
valuri
De năduf aprins aruncă
peste luncă
Soarele gonind pe ceruri;

X

Ieruri,
îi cântă țânțarii
şi bondarii
Zumzăind îi țin isonul.
tonul
L-a dat ciocârlia,
simfonia
O'ntregeşte un broscoi
ş'un rățoi.
. . . .
. . . .
De pe dealuri un cimpoi
dă binețe:
„Ziua bună pela noi".

GH. NOVEANU

Grigorescu:
Pe creasta dealului

Desechilibre sufleteşti

F. REMEDII

In ceeace priveşte remediile acestor stări sufleteşti, ele pot fi preventive şi curative.

Citām printre cele dintâi cunoştinţele de psihologie experimentală, care ne pun de timpuriu (cu ajutorul testelor, instrumentelor, aparatelor etc.) pe calea acelor ce prezintă caractere desechilibrate, neadaptabile sau puţin adaptabile. Se poate deci prin anumite constatări ştiinţifice (înregistrări) preveni desechilibrul şi chiar alienaţia mintală.

Psihotehnica ne ajută să constatăm apoi aptitudinea profesională şi să facem o orientare profesională punând omul potrivit la locul potrivit.

Intocmindu-se de timpuriu o fişă psihică, se poate utiliza cu folos igiena şi profilaxia mintală, asupra cărora insistă în deosebi medicii psihiatri.

Societăţile de ajutor pentru reabilitarea desechilibraţilor sau convalescenţilor mintali (ligile mintale), activând paralel cu acele ce duc lupta contra plăgilor sociale (sifilis, tuberculoză, alcool, pelagră, etc.) şi morale, ajută medicului, psihologului şi pedagogului, la opera de depistare, izolare şi îngrijire a cazurilor.

Alături însă de aceste societăţi particulare, statul trebue, ca pe lângă buna ocrotire şi îngrijire a acelor cu tulburări mintale să ajute atât instituţiile ce urmăresc higiena şi profilaxia mintală (în special laboratoriile şi dispensariile neuropsihiatrice), cât şi societăţile ce caută să vină în sprijinul cauzei.

Dacă este vorba de tratament curativ, atunci pe lângă alte mijloace terapeutice trebue să facem apel la cele două metode cunoscute.

Prima caută să înlocuiască, să îndrepte sau să distrugă ideile bolnave prin conştient, adecă prin persuasiune (individul judecându-se pe sine însuşi îşi sacrifică prin voinţa sa iluziile sale), sau prin sugestie în stare de veghere (auto şi eterosugestie) şi somn hipnotic.

A doua ar fi aceea a lui Freud, care apelează la inconştient, la viaţa afectivă. Se explorează mai ales în psihonevroza sau în stările de conflicte sufleteşti acest inconştient, unde zac amintiri uitate, dar capabile să influenţeze conduita noastră. Se cercetează complexele, asociaţiile de idei, sentimentele, etc. De obiceiu aceste complexe stau grupate în jurul instinctelor, în special al instinctului sexual. Psihanaliştii susţin, că făcându-le conştiente le sublimează adecă le utilizează pentru scopuri superioare.

Se pare că unii din discipolii lui Freud sau cam rătăcit pe teren mistic şi estetic. Din această cauză s'au născut exagerări şi erori care au compromis opera lui Freud.

Este un fapt bine cunoscut, că psihoterapia colectivă se adresează şi ea inconştientului. Forţa ei se arată prin mărirea sugestibilităţii individului aşezat în mulţime. Voinţa personală a acestui individ fiind micşorată sau abolită, el primeşte lesne influenţele bune sau rele.

Faptul se vede tot aşa de bine când desechilibraţii sau nevropaţii sunt grupaţi într'o sală pentru a audia conferinţa unui empiric sau prescripţia băbească a unui terapeutist de ocazie. Se stabilesc printre aceşti desechilibraţi curente de emoţii, în care spaima şi speranţa predomină rând pe rând şi individul aderă la ideia expusă.

Psihoterapia colectivă a fost neglijată de oficialitate. Ea trebue să ia măsuri contra empiricilor cari pot influenţa desechilibraţii prin prescripţiunile lor şi în acelaş timp trebue să sprijine pe acei ce fac o bună psihoterapie adresându-se părţii morale.

Morala civică trebue propoveduită de toţi intelectualii dovediţi morali. Prin ea se vor restabili credinţele sdruncinate, se va călăuzi emotivul, deprimatul etc., aducându-li-se încrederea necesară.

Este ştiut cum dintre desechilibraţi se recrutează delicvenţii şi criminalii. Incercarea de intimidare prin sancţiuni nu aduce totdeauna rezultate bune. Izolarea şi îngrijirea de timpuriu a acestor categorii de indivizi se arată mai eficace.

De altfel asupra acestei chestiuni am insistat într'o lucrare intitulată: „Consideraţiuni medico-sociale ce privesc respectarea drepturilor individului bolnav psihiceşte şi siguranţa socială“, — făcând oarecari propuneri în legătură cu noul cod penal.

Intr'o epocă în care totul pare că merge spre maximum, căci spre maximum se îndreaptă astăzi dorinţele, interesele, necesităţile, lucrul, capitalul de producţie, ambiţia, puterea modificărilor naturii, relaţiunile şi schimbările, etc., se impune ca şi noi să facem faţă vremurilor cu ce avem şi cu ceeace am putea face.

Reacţiunile dintre indivizi nu trebuesc să fie nici brutale, nici impulsive, aşa precum se arată la desechilibraţi.

Nu vom corespunde vremurilor deci, decât desvoltând organizaţiunile speciale care pot prevedea erorile de conduită a oamenilor şi în particular a desechilibraţilor, descoperindu-i, izolându-i, îngrijindu-i cum trebue. Medicii şi sociologii trebue să se bazeze în opera lor pe legislaţiuni introduse în acest scop, pe ajutorul autorităţilor de stat şi pe adeziunea unui public cu dragoste şi interes pentru ţară şi neam.

Dr. GH. PREDA

AMINTIRI

ORA DE GERMANĂ

Odată cu țârâitul soneriei înceta, ca prin farmec, țigarea fumată în locuri dosnice și sbenguiala celor zece minute de odihnă. De obicei, până la intrarea în clasă, se mai întârziau câteva minute; excepțional la ora de germană toți eram de o mare punctualitate. Soneria, de cele mai multe ori, ne găsea în bănci. Nu trebuie să se creadă, că această regularitate era izvorîtă din teamă sau exactitatea profesorului, care de multe ori își făcea apariția către jumătatea orei. Graba aceasta se tălmăcea în așa numita pregătire a prologului orei de germană, pe care totdeauna îl întocmeau înainte de apariția omului masiv, cu înfățișare de antichitate, Emil Grigorovitza.

Dintre cursurile ce nu-și puteau croi drum în capetele noastre, germana avea întâietate și nu e de mirare că imaginația noastră o făurise drept o hâdă dornică să ne strivească sub greutatea pumnului ei. Norocul a făcut ca preocupările omului, hărăzit să ne facă a înțelege limba lui Goethe, să-l îndepărteze dela această grea misiune. Printre multele, dragostea de păsări avea întâietate, iar la foarte mică apropiere, literatura.

Noi eram primii care cunoșteam noua pasăre cumpărată sau primită în dar, primii cărora le împărtășea durerea, când moartea se abătea printre ele. Și tot noi eram în prima instanță, cei care hotăram de soarta unei bucăți literare. Dacă în timpul lecturii liniștea era desăvârșită, bucata depășea năzuințele autorului. Odată terminată lectura, timp îndelungat privirile se pironeau asupra noastră, fără să ni se spuie o vorbă. Târziu se auzea un glas baritonal: „buuun“ — și atât. Pentru noi era o dovadă că reușisem să mulțumim profesorului și să ne mulțumim și pe noi, căci restul timpului privirea aceea de medalie antică se furișa visătoare spre geam și numai soneria o tăia pe neașteptate. Dimpotrivă, dacă întâmplarea făcea ca din fundul clasei, unde erau adunați așa numiții „veterani“, să pornească mici ciocniri, dela obișnuitele înșelăciuni la orișice, bucata era găsită ca neisbutită, lucru ce ne-ar fi lăsat nepăsători, dacă nu ar fi avut înrâurire asupra noastră. In clipa aceea se deslănțuia furtuna. Omul, cu înfățișare de antichitate, se ridica năvalnic, pornea fără țintă în mijlocul clasei și se oprea totdeauna — par'că era un făcut — în fața unui evreu pipernicit, făcut ghem de frică.

— De ce șuguiești? Tu crezi că azi e bâlși? Să vi cu taică-tău.

Secerătoare

Și, ca prin vis, evreiul nostru, tremurând de spaimă și cu inima bătând să-i rupă haina, se pomenea cu un pumn în cap, ce-l chircia sub bancă. Trezit, după câteva minute, din groază, trăind încă sub înrâurirea ei, își aducea aminte că profesorul chemase pe tatăl său la școală.

— Domnule profesor, eu nu am făcut nimica, tata e mort de mult, încerca, stins de tot, să se descurce elevul.

Depe catedră, unde între timp se așezase, și mototolea manuscrisul, prindea a răspunde cu o voce baritonală:

— Să vii cu maică-ta!

Elevul șovăia, căta să-și prindă mâinile de bancă, pentru a-și încorda puterile și a fugări teama ce nu-i dădea pace.

— N'am nici mamă. S'a prăpădit când eram de doi ani.

Intr'o clipă clasa întreagă era în panică. Profesorul ridicat în picioare părea că se deșiră departe, dincolo de tavan.

— Ia ascultă, mă; tu crezi că șuguiesc? Cum, n'ai nici mamă, nici tată? Să crezi că i-am omorât eu? Am zis! Ai tată, n'ai tată, să vii cu tatăl tău. Nu vreau să știu nimica.

Toată clasa isbucnea în râs, curmat pe

neaşteptate, când privirile sale ne trimiteau săgeţi ameninţătoare.

Se făcea din nou tăcere, teama se risipea şi în timp ce profesorul nostru îşi purta mintea cine ştie unde, veteranii continuau jocul, întrerupt uneori de gâlcevi ce se terminau cu bătăi în toată regula, ca şi cum nu ar fi fost nimeni în clasă. Şi ora se sfârşea, tăind şirul unei depănări a gândului, pe care noi niciodată nu l-am putut înţelege, ori cât încercam să-i dăm deslegare.

Emil Grigorovitza coborâse pe meleagurile noastre din Bucovina, de unde, se zicea, ar fi fugit urmărit de Austriaci, în urma unor articole tari, scrise într'o gazetă românească din Cernăuţi. Fusese numit profesor de limba germană şi ani d'arândul seriile de elevi din cursul superior al liceului Matei Basarab, au făcut cunoştinţă cu omul poreclit „Nerone". Carte nu ne învăţa prea multă, preocupările lui fiind altele decât cele pedagogice. Avea însă darul de a strecura în elevi, în şirul anilor, multă umanitate. Iubea păsările şi ore întregi nu ne vorbea decât de ele. Când moartea se abătea în mijlocul lor, era prilejul a 4—5 ore de vorbire caldă, duioasă, presărată cu lacrămi ce se înşiruiau agale spre bărbie. Atunci masivitatea dispărea, vocea baritonală se modula, plutea ca o unduire în sufletele noastre. Săptămâni întregi nu mai asculta, nu făcea nici-o observaţie. Şi cum în decursul unui an lucrul acesta se'ntâmpla cam des, fireşte că la sfârşitul anului şcolar, cunoştinţele căpătate cu privire la limba germană erau minime.

Corigenţi nu prea lăsa, totuşi ne stăpânea o teamă pornită nu dela profesor, ci dela om. De aceea fiecare oră îşi avea pregătirea ei, o pregătire ciudată ce era trecută dela o serie la alta de elevi. In toată clasa se găseau patru elevi, care cunoscând limba germană de acasă, erau şi ceice ştiau mai totdeauna, printre ei doi evrei, fraţii Zaharescu, piperniciţi şi fricoşi, pe care cei mai mulţi îi foloseau la lecţii în locul lor. Grigorovitza avea obiceiul să asculte în ordinea alfabetică. In timpul unei ore, redusă de cele mai multe ori la 20 minute, asculta doi elevi. Raţional, ştiut acest lucru, odată cu soneria se'ncepeau pregătirile. Fraţii Zaharescu erau îmbrăcaţi cu vestoanele celor ce le veneau rândul, după care urma potrivirea mânicelor şi gulerelor, de regulă prea mari. Profesorul nu reţinea niciodată numele şi figura elevului. Veşnic absent, era preocupat cu totul de altceva decât de memorizarea unei figuri şi a unui nume. Controlul îl făcea verificând numărul din catalog, cu numărul dela gulerul elevului. Dacă aceasta se potrivea, totul era în regulă. De aceea ne îngăduiam asemeni mistificări, fiind convinşi că niciodată nu se va putea descoperi înşelătoria. Când boala reţinea acasă pe unul din fraţii Zaharescu, sau întâmplarea făcea să nu ştie nici el lecţia, atunci, se căutau anumite discuţii, fie în jurul păsărilor, fie în jurul literaturii.

A sunat de mult; pregătirile s'au terminat. Uşa se deschide energic. Un „bună ziua" pornit ca dintr'un difuzor, răsună în clasă, uruie geamurile, se agaţă de timpanurile noastre. Se trec absenţii. Linişte. In fund, veteranul Băluţă e în picioare!

— Tu deşe nu te aşezi? Nu mai încapi în bancă?

Elevul şi-a pironit ochii în pământ, Tace.

Un alt veteran încearcă să-i vină în ajutor.

— Domnule profesor, i-a murit o soră. Daţi-i voie să plece.

— Bine bre, dar acestuia, de când a început şcoala, i-a murit toată familia. Şe tot şuguiţi voi?

Au tăcut toţi. Băluţă plânge în batistă.

— Lasă bre, nu mai plânge, că n'o să învii mortul, dă drumul Nerone, ştergându-şi repede o lacrimă ce-şi căta drum spre nas. Du-te dar să-mi aduci o adeverinţă dela dricar.

Adevărul era că nu-i murise nimeni, însă în ziua aceea nu avea cine să iasă la lecţie în locul său, fiind înalt, unul singur se potrivea cât de cât în statură, ceilalţi erau prea mici pentru vestonul lui. Şi lucrul acesta se'ntâmplase cam des, de aceea în decursul unui an îi murise cam o jumătate de duzină de neamuri.

Pregătit de plecare, Grigorovitza, care între timp îşi adusese aminte de unele decese în păsările sale, îl opri.

— Ia stai puţin bre, nu cumva sora ta avea păsări de rasă? Mi-ar trebui un cocoş Orpington, ştii doar că al meu a murit acum o lună? Săracul! Ce minunat exemplar era!

— Domn'profesor, răspunse unul din veterani, sora lui Băluţă se ocupa cu creşterea păsărilor, au rămas mai bine de o duzină de cocoşi. Lecţia viitoare vă aduce doi să vă alegeţi.

— Bine bre, pleacă şi nu mai plânge atâta, că nu slujeşte la nimica. Ascultă, fă un nod la batistă să nu uiţi cocoşul.

In timp ce îndoliatul nostru deschidea uşa, cu ochii plânşi şi cu înfăţişarea unui om prăbuşit de durere, clasa râdea înăbuşit, pe când Nerone arunca priviri pe geamul scăldat în lumina soarelui, mulţumit că şi-a dus la capăt o veche dorinţă.

— Să poftească, mă rog, la lecții domnii Costescu și Crivăț.

Din bancă pornesc sfioși, cu ochii pironiți în pământ, frații Zaharescu, ale căror vestoane păreau mai mult pardesiuri. Gâturile le jucau în gulerele largi, iar mânecele făceau nenumărate crețuri lăsate în jos, treceau cu mult peste mâini. Ajunși la catedră, începe verificarea numerelor.

— Domnul Costescu, Nr. 39... buun, Domnul Crivăț, Nr. 43... buun. Ce avem pe astăzi?

— Cântărețul de Lessing, de tradus și cuvinte.

— Bre, paremi-se e o lecție veche. Nu v'am dat oare altceva? Dacă nu mă înșel, cam de multă vreme tot lecția aceasta o ascult?

— Nu, domnule profesor, fu răspunsul hotărât al ovreiașilor, deși știau prea bine, că lecția fusese schimbată de aproape 2 săptămâni.

Nu era niciodată nevoie de prea multe dovezi ca să poată fi convins. Totdeauna lua de valabil ceeace i se spunea, necăutând să verifice adevărul. Necontenit absent, era într'o oarecare măsură mulțumit că-și poate drumui mai repede firul gândurilor în lumea lui de visări, plutind peste nimicurile unei ore searbăde, în care firea lui nu-și putea găsi deslușirea. Pentru el lumea păsărilor, lumea aceea firavă și peisagiul ce-i îmbiau viața, slovele ce le înșiruia pe hârtie, erau legate de existența sa, ămurită nu aci în mijlocul nostru, ci acolo departe unde se fugărea lumea lui, lumea unei trăiri spirituale.

Odată convins — poate numai în aparență — se citea o bucată, al cărei început îl urmărea atent, nuanțând fiecare sfârșit de vers. Treptat, atenția îl părăsea, rezema capul în mână și-și îndrepta privirea spre locul visărilor, fereastra.

Se termina citirea, traducerea, începeau discuțiile între elevi, fundul se certa, nimic nu-l abătea din drumul ce-i gonea gândul. La catedră rămâneau aceiași elevi și zadarnice erau repetările „am terminat, domnule profesor"... nici un răspuns. Numai țârâitul soneriei, sunet metalic, surd, îl readucea la realitate.

— Buuun... Treceți la loc. Pentru lecția viitoare luați bucata ce urmează.

Și în timp ce pașii îi ducea către bancă, bunul nostru Nerone, pe care grija cocoșului de rasă îl mai stăpâni încă, ridicat în picioare se străduia să prindă în mulțime ceeace căuta.

— Mă băietule, oare prietenul tău îmi va aduce cocoșul? Ție îți cam place să șuguiești... încolo n'am de ce mă plânge, ești băiat bun...

Clasa freamătă; au ieșit din bănci și în simfonia lui „da", etajat, pe diferite tonalități, profesorul își croiește cu greu drum spre ușe, zăvorînd în privirile lui, drumuite aievea, satisfacția rezolvirei unei mari preocupări...

MIRCEA ALEXIU

NOAPTE

Bolnavă, singură în casă
Privesc prin geam afară
Seninul plin de farmec
Al unei nopți de vară.
Sub raza lunei pline
Se înălbesc în zare
Și dealul și pădurea
Cu umbrele-i ușoare.
Câmpia par'că-i ninsă
De ceața ce se'ntinde,
Pe coastă într'o vie,
Un foc vioi s'aprinde....
In liniștea nopții
Glas cântă departe
Un cântec ce-mi trezește
In suflet dor de moarte...
Prin horbota perdelei,
O rază pe perete
Imi scrie tot trecutu'n
Duioase siluete.
Plângând pe-a lor morminte,
Aș vrea ca prin fereastră
Seninu-ți plin de farmec
Să-l sorb o, noapte-albastră!

DAFNA BLAGAIANA

Demian: Desen

„MINUNI IN VREMEA NOASTRĂ EU CRED A SE MAI FACE...“

ȘI EU AM FOST LA MAGLAVIT

Să nu uităm, că nu orice popor este învrednicit să se facă în sânul său semnul minunilor cerești.

La început Dumnezeu a făcut minuni pentru poporul său ales, dela chemarea lui Adam. Apoi în exil 300 de ani și-a întors fața dela el. Abia la strigătul de desperare al lui Moise s'a deschis cerul încă odată și a scăpat poporul din robie. Dar de 19 veacuri, pentru evrei, Dumnezeu nu mai face minuni; i-a osândit și nu-i mai ascultă, iar ei în desperarea lor încearcă convertirea lumei întregi dela credința minunilor dumnezeești, prin masonerie, prin bolșevism și prin corupție păcătoasă. Oare fi-vom orbi să nu vedem prăpastia ce ne pregătesc — și tâmpiți să nu mai putem înțelege primejdiile către care ne cheamă cu banul său Iuda?

Minunea ne mai învață și ne arată chiar în mod vizibil, că există ceva mai înalt decât natura pământească; există, alte legi ale materiei și ale spiritului, care nu ne sunt cunoscute, care dovedesc că, oricât am decretat noi ceva de imposibil, aceasta nu-i este imposibil și lui Dumnezeu.

Minunea cere dela noi credință în Dumnezeu. Minunea face pe Dumnezeu mai mare, mai puternic, mai milostiv și mai bun, iar pe om îl face mai mic, mai slab, mai incapabil de a trăi fără Dumnezeul minunilor. Deci minunea cere o înrudire prin credință între Dumnezeul celce face și ordonă minunea, și între alesul său pe care-l învredniceşte să primească cereasca minune.

In afară de aceste scopuri spirituale și pe lângă aceste valori etice, minunea mai are și o tendință către un ideal practic, prin care orizonturile vieții omenești să lărgesc și viața se înalță în sfere nestrăbătute încă. Cu alte cuvinte minunea corespunde unei dorinți intime a sufletului omenesc și înobilează năzuințele științei omenești. Isus a hrănit, în mod minunat, cu câteva pâini și câțiva pești o mulțime de 5000 oameni și fărimăturile rămase au umplut mai multe coșuri. Preînchipuind prin această minunată săturare a flămânzilor, că omenirea să n'aibă nici o teamă de a ajunge vre-o dată la foamete și la moarte prin foamete, oricât s'ar spori, căci — atâta vreme cât va crede în Dumnezeul minunilor — va spori forța de hrănire a alimentelor în așa măsură, încât o infimă fărâmă va alina foamea și va da energie omului. Și într'adevăr suntem pe cale s'ajungem la așa ceva chiar în zilele noastre, când belșugul de pâne — har Domnului — este destul de mare, dar medicina de astăzi a reușit să concentreze puterea nutritivă a unui chilogram de mere într'un singur centimetru cub de suc cu vitamina C., care, injectat unui bolnav slăbit, are exact valoarea nutritivă a unui chilogram de fructe crude, pe care însă bolnavul nu este capabil să le ingereze, fără un pericol oarecare.

O altă tendință către un ideal practic al omenirii este de a fi mereu perfect sănătoasă. Iar igiena de astăzi nu face altceva decât predică învățăturile divine pentru a preîntimpina bolile și moartea. Isus a făcut în mod minunat orbii să vadă, surzii să audă, schilozii să umble, leproșii să se curățească, chiar și morții să învieze. Preînchipuind evoluarea, prin credința în Dumnezeu, a științei medicale la așa posibilități, încât bolile vor fi rare, sau desființate, iar operațiunile în modul forțat de astăzi vor fi înlocuite cu mijloace divine, asemănătoare cu cele întrebuințate de Isus, care nu prescria rețete, nici alifii vrăjite nu compunea, nici operațiuni nu săvârșea, ci vindeca prin puterea cuvântului dumnezeesc, prin rostul cărui cuvânt toate s'au făcut.

Hristos a umblat pe apă, a poruncit valurilor mării și furtunilor și s'a înălțat la ceruri de pe muntele Măslinilor, ca o dovadă că Dumnezeu așa a voit să devie omul pe pământ, domnitor, poruncitor al elementelor și al puterilor naturii, cât să stăpânească apele și văzduhurile, putând traversa oceanele cu repeziciune uimitoare și capabil să-și lege aripi spre a-și lua sboruri cuceritoare prin spațiul nemărginit. Iată perspective divine pentru generațiunile fericite din lumea viitorului creștinesc, adăpostit mereu la umbra crucii Mântuitorului, care multe lucruri bune a arătat pământului dela Tatăl ceresc.

Durere, în calea acestei luminoase deveniri, mereu se pun piedeci de către vrășmașii minunilor cerești. Se obiecționează, chiar în zilele acestui veac, că minunea nu se mai potrivește cu concepțiunea de azi a lumii. Dar aceștia uită că dela un pol la altul, pretutindeni credința în minune este universală. Cred în minune toate popoarele creștine din Europa; cred apoi 200 milioane de Indieni, alte sute milioane de Negri, 100 milioane Japonezi, 500 milioane Chinezi, 180 milioane mohamedani chiar. Nu cred în minune zăpăciții de francmasoni, apoi agenții iudeo-comunismului, cu un cuvânt dușmanii tuturor națiunilor și ai tuturor creștinilor, ori cum s'ar numi ei și ori unde ar fi. Acești decăzuți morali răspândesc cu mijloace satanice concepția lor greșită despre lumea de azi.

Dar bine, creștinismul este cea mai înaltă religiune, întemeiată de Isus Fiul lui Dumnezeu;

de aceea creștinismul trebue să fie o protestare neîncetată și dârză contra spiritului timpului acestuia și contra concepției lumii acesteia rătăcită, despre univers. Fiecare creștin trebue să fie un ostaș în această luptă, care nu are voie să se conformeze spiritului vremii acesteia de perzanie, pentrucă nici Hristos, nici apostolii, nici sfinții martiri, nici bărbații mari și de valoare din toate timpurile nu s'au conformat spiritului vremii, care — se vede — nici azi nu este mai bun în unele privințe, decât al acelor timpuri, când Isus a fost răstignit, Socrate otrăvit, martirii sfâșiați de tigrii și de leii flămânzi, Horia, Cloșca și Crișan frânți pe roată, Brâncoveanu decapitat, pentru păstrarea credinței și pentru lipsa de conformare la spiritul vremii. Spiritul lumii de astăzi zice, că nici nu există Dumnezeu și asta voiește s'o adevereze pe stradă, în cafenele, în presă deșanțată, în parlamente masonice, în comerțul viciat și în toate manifestările lor dominate de răutatea Satanei.

Iată ce concepțiuni le inspiră Satana care-i conduce. In America din voința cerească în ani trecuți a fost un belșug de neînchipuit în grâne, în cafea și în vite. Prețurile erau periclitate să scadă simțitor. Satana le-a inspirat ideia să mențină prețurile grase la produse; dar ca s'ajungă la acest rezultat au trebuit să arunce în mare mii de vagoane de cafea, s'aprindă milioane de stoguri cu grâu și să împuște sute de mii de vite, lăsându-le să putrezească pe câmp. Ei uitau că în acelaș timp, în vecini cu ei și în alte părți din lumea oamenilor necăjiți, zeci de milioane de șomeri n'aveau o bucată de pâine, și au murit lihniți de foame, într'un singur an, două milioane.

Concepțiunea creștină ar fi făcut să dispară foamea, boala și golătatea înfrigurată a celui deaproape frate al nostru. Dar cerul s'a răsbunat pentru aceștia din urmă, căci pământul unde s'au aprins stogurile s'a cutremurat, orașe întregi au fost înghițite de foamea pământului care-și cerea pâinea împrumutată lor. Apa mărilor s'a revărsat acolo unde s'a înecat boabele cafelei minunate. Trimis-a Dumnezeu secetă și roduri noi nu s'au produs îngâmfaților; boale au trimis în cirezile lor de vite și cu sutele picau cornutele pe pășunea câmpiilor. Iată răsplata care s'a cuvenit lor din partea cerurilor, cari toate le văd și nimic nu lasă fără răsplătire: celor milostivi cu milă plătește, iar celor stăpâniți de spiritul răutății le întoarce răutatea contra lor.

Dar nici să nu mai întrebăm pentruce este creștinismul în lume, căci datoria lui este să fie adversar hotărât a spiritului timpului acesta turburat de greșeli masonice. Creștinul care ar încheia pace cu greșiții concepției de astăzi a lumii, ar deveni un trădător al lui Dumnezeu, o sare stricată, care otrăvește alimentele. De aceea zice Scriptura: „Prietinia lumii acesteia vă face dușmani cu Dumnezeu".

Cât despre concepțiunea asupra lumii, trebue să știm că ea este ceva foarte schimbător dela un secol la altul și dela un popor la altul, ba chiar și în sânul unui popor dela o individualitate la alta se schimbă concepțiunea despre lume și despre rostul vieții omenești. Egipteanul cel de acum 5000 de ani credea că viața pământească este numai o poartă prin care trece omul la veșnicie; Grecii vechi vedeau în viață un templu al artei, prin care se desăvârșește frumusețea și înțelepciunea; Romanii de acum 2000 de ani făureau din viață o cetate a puterii de stat, cu straşnică autoritate și disciplină; omul acestui veac preface viața în sgomotul fabricelor, în goană nebună după bani și în alergare val-vârtej după plăceri păcătoase. Disprețul binelui, al credinței, al rugăciunilor, al virtuților cinstite, precum și al minunilor este astăzi pronunțat cu ușurință criminală. Dar acest dispreț nicidecum nu face cinste lumii acesteia, căci popoarele mari au rămas puternice, fericite și în plină ascenziune a progresului, cât timp ele au fost conduse de virtuțile credinței în minune, și în Dumnezeul, care asculta rugăciunile lor. Multe state puternice s'au prăbușit, au ajuns la sfârșitul dureros al existenței, după pierderea credinței în Dumnezeu și în minuni.

Trebue să știm că înaintea lui Dumnezeu nu există decât două concepțiuni despre lume și viață: una dumnezeiască, deci creștină biblică și alta ateistă, deci satanică materialistă. Una ne mântuește, alta ne osândește.

Din toate cele expuse până aici reese clar și hotărât, că noi înnotăm în minune. Minune este zămislirea omului în pântecele mamei sale; minune neînțeleasă și neexplicată viața lui, alcătuită din legătura materiei și a spiritului; minune este timpul care ne târește cu el; materia pe care stăm, mâncarea și beutura — și rămâne neînțeles lucru, cum ea, care cu un ceas în urmă era pe masă acum prefăcută în eul meu, simte și cugetă; minune este viața și moartea, căci va veni o clipă când moartea va pune degetul ei rece pe fruntea fiecăruia, și-l va chema în fața judecătorului etern, unde procurorii ne vor acuza cu greșelile necredinței noastre, și ne vom simți salvați de bucurie când Hristos va fi apărătorul nostru, găsind în viața noastră doar o singură faptă vrednică, așa dupăcum El a știut să laude dinții frumoși ai câinelui mort la margine de cărare, care era hulit de apostolii ce-L însoția pentru mirosul îngrozitor ce răspândea.

Minune este Dumnezeu și cine nu crede în

minune, în Dumnezeu nu crede și nici în Biserică nu crede, pentrucă și Biserica lui Hristos se întemeiază pe minunea Naşterii Lui, a Invierii Lui și a Inălțării lui Isus la ceruri, de unde a venit să ne arete esixtența Sa și a minunii Sale și să mântuiască lumea, împăcând-o cu Dumnezeu.

A nega minunea este egal cu a nega pe Dumnezeu Tatăl-Creatorul, pe Dumnezeu Fiul-Mântuitorul, pe Dumnezeu Duhul-Mângăietorul și Luminătorul.

Creştine, nu uita deci, că cine înfățișează pe Dumnezeu mai mare, acela este dela Dumnezeu; el este prietinul vrednic de căutat în viață, pe acesta ascultă-l; iar acela care ar cuteza să afirme, că Dumnezeu nici nu există, sau dacă există este îmbătrânit, slăbit, neputincios, acela este dela Satana, înconjură-l, fugi de el, nu-l asculta, căci perzanie aduce cuvântul lui.

Creştine, crede în minune și crede în credință; ele dela Dumnezeu sunt și putere au să aducă mântuire. Calea noastră spre mântuire Maglavitul o arată.

(Sfârşit) Dr. EUGEN NICOARĂ

INTRE SATE ŞI ORAŞE

PRIMEJDIA UNEI PRĂPASTII

Cu toate că neamul românesc trăieşte într'o unitate teritorială aproape desăvârșită, niciodată nu a fost mai primejduită ca azi, unitatea lui spirituală.

Nu vorbim de unitatea religioasă care cu toate desbinările confesionale, există, — deși e pândită și aceasta de primejdii sectare și sugestii internaționale cari vin cu grămada de peste granițele țării. Dar oricum, ea există, căci între păstori și turmă, între capetele și membrele comunităților religioase este aceeaş legătură de solidaritate, ca și între creerul și trupul omenesc.

Primejdia desbinării sufletești a neamului nostru zace în altă parte: în izolarea voită, în care trăieşte din ce în ce mai mult, față de popor, intelectualitatea țării. Aici se deschide o prăpastie, care ne înspăimântă oridecâteori ne gândim la adâncimile ei.

Să privim numai capitalele de județe, orașele cari au concentrat cei mai mulți intelectuali și să cercetăm: câți și în ce raporturi sufletești mai stau cu poporul din care s'au ridicat?...

Credem că nu este nici un bun român, căruia să nu i se strângă inima, când cugetă serios la aceste raporturi. Venerabila Asociațiune culturală „Astra" face de ani de zile apeluri stăruitoare către fiii cărturari ai poporului român, să între ca luptători în rândurile ei, și strigătul ei rămâne tot de atâteaori fără ecou, fără răspunsurile dorite. De ce? Fiindcă fiii cărturari ai poporului nostru așezați la orașe — unii cari au beneficiat chiar din bursele ei — uită satul și pe cei rămași acolo. Iar la oraș, ori se luptă pentru felurite interese personale de ordin politic, ori se încadrează cei mai mulți și mai buni în raporturi necurate și tot cu scopuri egoiste, în societăți cari inconştient le taie legăturile sufletești cu poporul. Atmosfera dizolvantă a acestor însoțiri le smulge pe neştiute și cele din urmă rădăcini crescute în seva sănătoasă a tradiției strămoșești, așa încât încetul cu încetul se înstrăinează de sufletul poporului și de viața satului. Aci e prăpastia și de aci ne pândeşte una dintre cele mai grozave primejdii.

Ce sunt puzderiile de societăți internaționale și internaționalizante, secrete sau nu, în cari intră cu atâta uşurință intelectualii noştri și ce alte scopuri urmăresc ele, decât să ne amăgească cu iluzia că cultivăm legături prietenești cu lumea internațională — legături cari pe nesimțite ne desbină de popor și ne lasă spânzurați deasupra golului ce ni se deschide ca un abis sub picioare, care apoi se umple cu gânduri de ură și lupte de clasă, cu toate consecințele lor rele. Ce sunt toate aceste ispite, dacă nu mijloace de adormire lentă a conștiinței religioase, morale și naționale, și de captare a energiilor intelectualității române, pentru a servi idei și idealuri, cari, orice s'ar zice, nu sunt ale țării și mai puțin ale poporului român. Efectele rele ale acestor societăți se pot constata mai ales în orașele unde ele au activat mai intens, precum se pot constata și invers, efectele bune acolo, unde intelectualii coboară în popor cu acelaş suflet curat, cu care s'au ridicat din mijlocul lui.

Când „Astra și alte societăți cari au în vedere cultura și prosperarea neamului tânjesc, în lipsa puterilor dinamice și a concursului intelectualilor români, ce folos mai avem noi de filantropia francmasoneriei sau de prietenia rotary-ei? Sau în caz de războiu, Doamne ferește, cine apără hotarele țării: agenții internaționali cari se adăpostesc cu grămada prin umbrele orașelor, sau poporul — talpa țării?

Doreşte clasa intelectualilor români să-și cultive sau să-și valorifice forțele spirituale? Dar unde va găsi un teren mai bun, decât în vastul și idealul program de lucru al Astrei, al Ligii Culturale, al Frăției Ortodoxe Române, al Caselor Naționale, etc.?

Iată de ce, Biserica, și noi preoții ei, cari

ne identificăm integral cu nevoile și aspirațiile satului și ale poporului român, nici cum nu ne putem bucura, când constatăm la orașe sporul anormal de societăți pentru organizarea intelectualilor independent de popor, în vreme ce societățile culturale cari au binemeritat dela patrie, se ofilesc sau lâncezesc din vina cărturarilor, cari sunt în primul rând obligați, moral și material, pe acestea să le sprijinească.

Se sperăm însă, că glia părintească nu va mai hrăni multă vreme pe ogoarele ei mănoase toate semințele buruienilor aduse de vânt, ci se va ivi grădinarul, care să cultive, în ogorul bun al țării numai semințe curate, idei nobile, cari să aibă aderență duhovnicească și cu solul și cu poporul românesc.

Pr. IL. V. FELEA

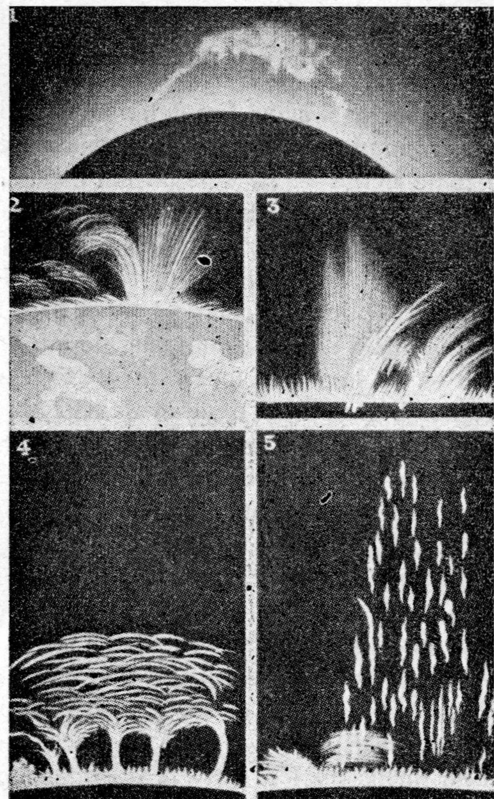
CRONICĂ ȘTIINȚIFICĂ

Cu prilejul eclipsei de soare din 19 Iunie 1936

In zilele trecute cei cari au fost harnici și s'au sculat de dimineață, au fost martorii unui fenomen ceresc rar și impresionant: o eclipsă de soare. Pe vremuri, aceste eclipse umpleau lumea de groază. Azi sunt puțini aceia cari se sperie de întâmplările curioase ale cerului. Din contră, cei cari au trecut prin școli arată un interes deosebit pentru observarea lor și cine știe în ce sate ascunse prin munți mai trăesc oameni cari se tem de eclipse, se ascund și prevestesc urgia lui Dumnezeu. Nu trebue să zâmbim de aceste credințe care până mai acum câțiva zeci de ani stăpâneau pe toți deopotrivă: culți sau inculți. Așa ca din senin, ziua în amiaza mare, Soarele — izvorul nostru de căldură, lumină și viață — dispare (îl mănâncă vârcolacii!...). Se întunecă deabinelea, încât se văd și stelele pe cer; uitându-te la cei din jurul tău îi vezi galbeni la față, o tristeță apăsătoare te stăpânește fără voia ta, totul în jur pare stins și trist. Până și animalele simt fenomenul. Tremură, sunt nervoase, păsările sboară neliniștite și se ascund în cuiburi. Este explicabilă deci groaza oamenilor de demult și sunt justificate credințele lor în legătură cu aceste întâmplări cerești. Țăranilor și astăzi greu le poți scoate din cap că eclipsele (și cometele) sunt semne dela Dumnezeu, că va pedepsi omenirea cu ciumă, războae, potop sau foc. Dar întocmai cum razele soarelui care s'au ascuns o clipă pentruca să reapară mai strălucitoare să străbată întunerecul, tot astfel și știința a străbătut până în cele mai îndepărtate unghere ale omenirii și a adus liniște în sufletele oamenilor. Și eclipsele și cometele vin și ne cercetează, desigur, cu știința și din puterea lui Dumnezeu, dar nu e mai puțin adevărat că celce nu se bate de glasul conștiinței sale, acela nu se face mai bun nici după un asemenea avertisment ceresc.

Ca de obiceiu știința a învins groaza și a cercetat fenomenul de aproape.

Azi știe toată lumea că luna cauzează eclipsele de soare. Ea e vasalul pământului și se mișcă în jurul lui descriind o elipsă (un cerc turtit). Ușor ghicim că în drumul său luna poate ajunge între soare și pământ chiar pe aceeaș linie cu ele. Pentru pământenii cari se găsesc de partea aceea a globului, soarele va fi acoperit în parte sau total de globul lunii, care întoarce spre noi fața întunecată. Pentru câteva clipe soarele dispare: Nu se întunecă — cum se spune — ci doar dispare în dosul lunii. De cele mai multe ori discul întunecat al lunii nu acopere decât o parte din soare, îl știrbește (eclipsă parțială). Mai rar — atunci când luna se află la o depărtare mai mare de pământ — discul ei ne apare mai mic decât al soarelui: în jurul discului întunecos al lunii mai

Câteva faze ale protuberantelor ce se pot vedea cu prilejul unei eclipse solare

rămâne un inel luminos (eclipsă inelară). Fenomenul e de o frumuseţe cu adevărat... cerească, cu atât mai mult cu cât se întâmplă mai rar. Din păcate pentru astronomi şi iubitorii cerului, din fericire pentru viaţa noastră — aceste întunecimi nu durează decât câteva minute. Cea mai lungă eclipsă totală de soare la ecuator poate fi de 8 minute, iar pela noi, numai de 5 minute.

Eclipsele totale sunt foarte rare: în acelaş loc pe pământ nu se arată decât cam la 360 de ani odată. Dar chiar aşa fiind, nu toţi oamenii de pe pământ pot vedea deodată eclipsa totală, ci numai aceia cari se găsesc în făşia de umbră ce-o aruncă luna când trece în faţa soarelui. Ori această făşie e destul de îngustă, poate avea cel mult 260 Km. şi — ce e mai rău — e că se mişcă nu mai puţin decât cu 30 Km. pe minut dela Apus spre Răsărit.

Dacă nu se văd la noi, se văd în altă parte a pământului, şi atunci astronomii îşi iau calabalâcul în spate şi pleacă acolo unde e locul mai potrivit. In fiecare an astronomii rătăcesc în lungul şi latul globului pentru a vedea cât mai multe eclipse şi se cheltuesc milioane în aceste drumuri, cu pregătirile şi instalarea de observatoare potrivite.

E natural să ne întrebăm ce interes prezintă observarea eclipselor? In loc de răspuns vom povesti o întâmplare din care reiese această însemnătate.

In anul 1842 se anunţase o eclipsă de soare vizibilă în Spania şi sudul Franţei, căci am uitat să spun că astronomii calculează cu cea mai mare preciziune toate eclipsele pe sute de ani înainte. Toţi astronomii timpului şi-au instalat aparatele, care pe unde au socotit mai nimerit; unii în turnuri, alţii în câmp sau în stradă. Mulţimea ca de obiceiu i-a înconjurat neîncrezătoare şi reţinându-şi cu greu frica. La momentul fixat de astronomi soarele într'adevăr a început să se întunece încet, încet până a dispărut cu totul. De-odată apar în dosul lunii nişte flăcări lungi de culoare roşie, cari se întindeau pe distanţe de zeci şi sute de mii de Km. de o parte şi de alta a soarelui. Mulţimea aclama pe astronomi: ştiinţa triumfase. Era însă rândul astronomilor să rămână uimiţi, îngroziţi. Nici unul nu prevăzuse acest fenomen. Au trebuit să treacă de atunci ani mulţi până s'au explicat definitiv aceste flăcări (numite protuberanţe). Se ştie azi că ele sunt isbucniri de foc din massa gazoasă şi aprinsă care înconjoară soarele — ceva ca un clocot de foc într'un imens cuptor. Tot ele dovedesc o puternică activitate în soare. Ba ştiinţa afirmă chiar că această activitate solară are o mare înrâurire asupra vieţii noastre de pe pământ. Cum n'ar fi atunci pământenii curioşi să observe soarele în timpul eclipselor, căci numai atunci se pot vedea aceste flăcări, soarele fiind în întregime acoperit de lună. Şi ştiinţa are şi alte interese să studieze eclipsele, interese de cari nu ne putem ocupa aici.

Despre eclipsele cari au fost văzute la noi în ţară avem însemnări în cronici sau pe filele vechilor cărţi bisericeşti. Astfel sunt amintite eclipsele din anii 1385, 1433, 1656, 1699, 1748, 1760, 1793, 1804, 1816.

In eclipsa de soare din 19 Iunie soarele a fost ştirbit cu aproape 9 zecimi din mărimea discului său. In localităţile din mijlocul ţării eclipsa a început pe la orele 5 şi 10 minute şi a durat două ore. De pe dealurile din jurul Sibiului s'a putut observa foarte bine (cu geam afumat sau cu lunete mici). Cerul a fost foarte puţin acoperit şi numai în răstimpuri. Nu peste tot însă s'a putut observa. Cei din Capitală n'au avut acest noroc. Ei vor trebui să se resemneze până la proxima eclipsă, dacă nu cumva vor putea beneficia de interpretarea plutonierului din anecdota pe care îmi permit s'o reproduc, drept încheere.

Un colonel chiamă plutonierii regimentului şi le ordonă: „Mâine dimineaţă va avea loc o eclipsă de soare. Regimentul se va aduna în piaţa de arme. Voiu veni eu însumi să explic eclipsa, înainte de începerea instrucţiei. Dacă cerul va fi acoperit, oamenii se vor aduna în manej, ca de obiceiu". Un plutoner zelos şi-a întocmit astfel ordinul cătră plutonul său: „Mâne dimineaţă va avea loc din ordinul dlui colonel o eclipsă de soare. Regimentul se va aduna pe piaţa armelor, unde dl colonel va veni în persoană să conducă eclipsa. Dacă cerul va fi acoperit, eclipsa va va avea loc în manej".

A. CREANGĂ

Noapte tristă

În vale lacul singur, în juru-mi noapte sură...
Bisericuţa veche, cu geamurile mate,
Işi resfirase umbra de turnuri sfărâmate,
Pe foile desprinse'n amurguri de tinctură.

Printre salcâmi agonic murea o melodie...
Pe strunele-amorţite nişte-adieri de vânt.
Iar în răstimpuri scurte, pe-acoperişul sfânt
O pasere de noapte cânta o psalmodie.

Am tresărit de teamă, când inima-mi bolnavă
Păru că-şi întrerupse neobositu-i mers,
În ritmul de obsesii al unui cântec şters
Demult, ce revenise în noaptea grea, jilavă.

Cu'ntunecate gânduri spre lac mi-a lunecat
Privirea arzătoare — şi'ndată-am alergat
Să duc o veste tristă la oamenii din sat,
Că'n noaptea-aceia luna... în lac s'a înecat...

HOREA CARPATINU

NOTE DE DRUM

PRIN ȚĂRILE APUSENE

MERAN — LACUL GARDA — BRESCIA — MILANO

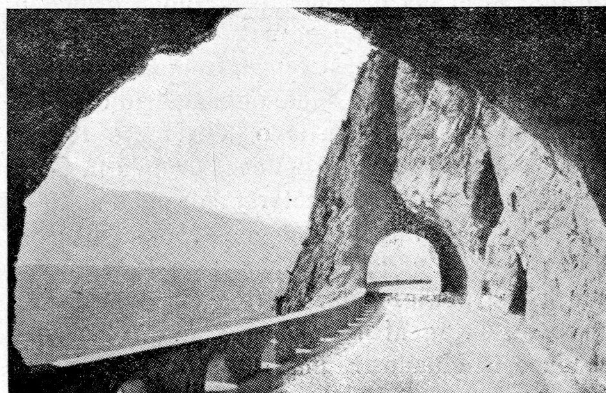
Acum doi ani, când am umblat mai întâi pe aici, plecând dela Meran am trecut peste cel mai înalt pas din Europa — Stilfser Joch de 2758 m. înălțime — și-am intrat în Elveția pela Sta Maria și trecând încă un pas — Offen Pass — am ajuns în valea Engadin și-am înoptat în St. Moritz.

Acum, părăsind minunatul Meran, viu înapoi la Bozen, fără să mă mai opresc aci, și apuc în jos pe valea râului Adige mergând pe șoseaua asfaltată, mărginită de blocuri cubice de piatră roșie și după un drum de 60 chilometri, pe care nici nu mi-am dat seama cum i-am făcut de ușor și de repede, îmi fac intrare în Trento și opresc numai la frumoasa statue din bronz a lui Dante, uitându-mă să văd împrejur și vre-o Beatrice între multele italience bărnace cari umblă prin piață.

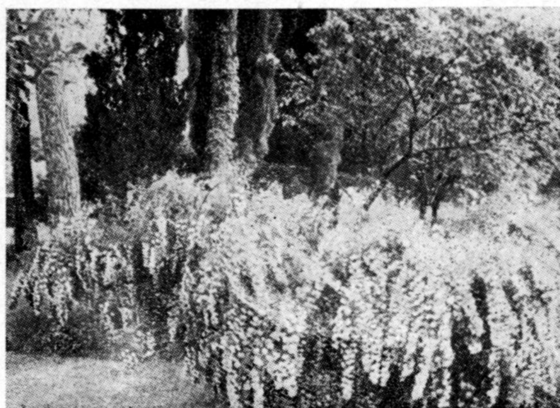
Dela Trento drumul meu duce mai departe pe malul aceluiași râu înconjurat de munți ascuțiți și sterpi, trec prin Rovereto, apoi părăsind valea apuc la mâna dreaptă, intru și ies prin Arco, vestită stațiune climaterică de iarnă, cu care se mândreau austriecii când o stăpâneau ei, de aici încă șase chilometri și ajung în orașul minune Riva pe malul și mai minunatului lac italian Garda, cel mai mare dintre lacurile italiene. La Riva, opresc, sau mai bine zis mă plimb cu automobilul meu prin acest oraș minunat, curat, alb, neștiind ce să admir mai mult: malul lacului albastru, albul caselor, aerul sănătos al regiunei, sau munții maestoși având la poalele lor lămâi, portocali, smochini, migdali, maslini și palmieri. Aș mai rămânea aici multă vreme, dar lacul mă ispitește: întorc „mașina" și m'apropiu de mal îndreptându-mă spre niște oameni cari lucrau la drum și-i întreb încotro s'apuc: la dreapta ori la stânga lacului? Ei se dau la o parte, feresc bolovanii din drum și-mi răspund frumos că pot merge pe unde doresc, tot una e.

Mă hotăresc repede și o iau pe șoseaua din dreapta, adecă spre partea de apus a lacului, spre „Gardesana occidentale", merg câțiva zeci de metri și atunci mă primește cea mai minunată regiune din câte îi este dat vre-unui om să vadă în scurta lui viață: o șosea săpată numai în stâncă netezită așa încât cauciucurile roților par a merge pe sticlă, tunel după tunel în stâncă masivă prin care mersul mașinei are sunet divin, apoi iar șosea netedă și iar tunel în piatră cu răsunet deosebit de dulce și iar șosea cu margini de granit, iar dincolo de marginea din stânga și dincolo de ieșirea din fiecare tunel coloarea albastră închisă a lacului Garda. E șoseaua săpată în stâncă pe o distanță de 52 km. cu câteva zeci de tuneluri, așa numită „Gardesana occidentale", soră cu șoseaua de pe partea cealaltă a lacului care se chiamă „Gardesana orientale", amândouă făcute de Mussolini cu fasciștii lui, icoană fidelă a hărniciei latine, a voinței de fier a unui om cinstit care a pus în serviciul patriei și al poporului său toată știința și sufletul cinstit a unui creștin adevărat. Drumul, cu zecile de tuneluri de pe malul lacului Garda, e o icoană sfântă înaintea căreia trebue să îngenunche și creștinii și păgânii și să sărute cea mai nobilă operă inspirată de Dumnezeu și trecută prin creerul unui bărbat și a unui popor latin. Aci pe malul lacului Garda să fii și să vezi această operă, altfel n'o crezi. Orice cuvânt bine spus și orice fotografie, oricât de fidelă ar fi, nu poate reproduce adevărul operei de pe malul minunatului lac Garda, operă care înconjoară acest lac pe o distanță de peste o sută de chilometri.

Motorul automobilului meu țăcăne, carburatorul suge benzină, iar eu cu o mână pe volan conduc cu douăzeci de chilometri pe oră; un tunel

Pe marginea lacului Garda.

Coasta lacului Garda: Splendori de-ale firii

mă'nghite în semi-întunerecul lui, apoi iar ies la lumină și-mi arunc ochii spre albastrul lacului și al cerului, scot aparatul de fotografiat să-mi aleg un loc frumos pentru fotografiat dar când mi se pare că l-am găsit și sunt gata să opresc, altă panoramă mi-se deschide, care mi-o fură pe cea dinainte ca un tablou de Grigorescu, ca o schimbare de decor la operă, apoi iar mă îmbrățișează penumbra unui nou tunel și iar mă sărută lumina nouă de dincolo de el și boarea valurilor nouă ale lacului. Poate, câte-un vis frumos să fie tot așa de fermecător ca această icoană.

Dealungul acestei șosele minunate, mărgele după mărgele se'nșirue ca pe-un fir de aur: Riva, apoi Limone cu copii nevinovați cari te îmbie cu ramuri întregi încărcate de lămâi, mai departe Campione, Gargano, Toscolano, Fasano apoi mărgăritarul cel mai mare al lacului, Gardone cu micul lui raiu pământesc de flori.

Incepe să se'nsereze când ies din Gardone și e aproape noapte când ajung la Desenzano, unde își are vila poetul D'Anunzio. Incepe să plouă mărunt. Mă depărtez de lac și apuc spre Brescia mergând prin noaptea umedă de ploaie pe cele mai minunate șosele din lume.

Incă treizeci de chilometri și sunt la Brescia unde opresc și las mașina în marginea drumului, mă scobor și trec și eu pe sub arcadele pe unde se plimbă lume veselă și femei frumoase și beau la o masă un ceaiu cu lapte apoi mă ridic și trec peste drum și asist și eu la o „desfacere totală" a unui magazin în care se licitează argintării. Când m'am scoborât aici eram hotărât să rămân noaptea în Brescia, dar fiindcă mai am 95 km. până la Milano mă decid să-i fac în seara asta. Mă urc deci în mașină și pornesc, iar la o răspântie opresc și'ntreb pe un agent de circulație care e drumul care duce la Milano. El îmi răspunde foarte gentil și frumos: „sempre diretto, signore!" Și-o iau „tot înainte".

E noapte; șoseaua asfaltată mi se'ntinde inainte ca un șarpe negru, fantastic la lumina farurilor cari aruncă fâșii de raze la depărtare de douăsute de metri; marginea șoselei e semănată cu stâlpi de piatră vopsiți în alb, cari îmi marchează drumul făcut par'că anume pentru această călătorie din povești a mea. Merg spre cel mai mare oraș al Italiei, unde voi găsi faimosul Dom din Milano și unde găsesc Scala în care odată aș dori să ascult „Povestirile lui Hoffmann". Dar acum stagiunea e închisă până la Crăciun.

O ploae torențială, pe care am dorit-o ca să-mi spele mașina, mă prinde în drum. Opresc o jumătate de oră și mă bucur când văd că noroiul e șters de pe mașină, e spălat gratis. Aproape de miezul nopții ajung în oraș și opresc tocmai lângă Dom în piața mare, largă, patrată, pardosită cu lespezi mari și grele de cea mai curată marmoră albă, pe marginea căreia așteaptă trăsurile cari au pe capră birjari în haine negre și cu jobenuri unse cu vopsea neagră ca să devie impermeabile și opresc la hotel Comercio, unde dorm în cameră încălzită și foarte curată pentru care plătesc 22 lire pe o zi (aproape 220 Lei).

MILANO

Am vizitat Domul și sus și jos. E prea grozav! Ce fior divin te mai poate cuprinde în biserica aceasta mare cât o piață în care lumea se plimbă ca într'o piață de legume! Scala e închisă. N'am putut-o vedea nici măcar goală pe dinlăuntru. Mă mângăi însă știind că are aceeaș mărime și acelaș număr de logi ca și Teatro San Carlo din Neapol, unde am ascultat cea dintâi operă în viața mea: „Tosca" lui Puccini, în April 1911. La o bancă mi-am scos cele o mie de lire trimise de mine din țară printr'un „acreditiv". Am bani de ajuns și de aceea mi-am permis luxul de a mânca în salonul cel mare al hotelului.

Ce de lume frumoasă și elegantă! „Piazza del Duomo" înconjurată de prăvălii cu argintării și aurării scumpe, de lume „bună" care se plimbă și calcă numai pe marmoră albă. Am văzut biserica Santa Maria delle Grazie, cu celebrul tablou al lui Leonardo da Vinci: Cina cea de taină; Castelul Sforzesco; gara cea nouă, apoi iarăși Domul care e considerat ca a opta minune a lumii, cu cele 3300 de statui de marmoră de pe ea cu cele 100 de turnulețe și cu vederea splendidă de pe acoperiș.

Palatul regal (1772); Biblioteca Ambroziană cu 400.000 de volume; Palatul Brera cu biblioteca lui de peste 400.000 de volume; Galeria Vittorio Emanuele, cel mai de elită, cel mai mare și mai artistic „corso" acoperit din Europa.

In Ianuarie 1839 călătorul român I. Codru din Drăguş venind la Milano a văzut feciori români în garnizoană şi cu plăcere rară a vorbit româneşte cu dânşii, aşa departe de patrie. Era pe vremea când toată Lombardia era stăpânită de austrieci, iar românii din Basarabia şi Bucovina îşi făceau armata şi aici în Milano.

Mâine trec spre lacurile italiene, trec în Elveţia şi iar mă întorc în Italia pentru a intra din nou în Elveţia de unde tot în Italia mă voi întoarce ca să mă îndrept spre Riviera italiană şi franceză.

(Va urma) Dr. EUGEN DOBROTĂ

RĂVAŞ PREA SFINŢITULUI NOSTRU DIRECTOR

NOI TE-OM URMA ORIUNDE!

La zi de praznic mare inima şade'n fruntea mesii.

Aşa-i datina din străbuni, datină sfântă românească.

Noi ne-o deşertăm toată, ca pe-un braţ de flori, în calea ce Ţi-o vrem şerpuind deapururi între hotarele unor necurmate izbânzi, Stăpâne. Ne-o deşertăm, că-i plină tare de-o bucurie prin care nu ştim ce tainică părere de rău îşi urzeşte firul ei de jale.

Bucuria noastră o ştie orişicine: Dumnezeu — cum ne scriai duios altundeva carte de bun rămas — Ţi-a rânduit o grădină mai mare s'o îngrijeşti. Pe când amarul nostru, numai noi ni-l ştim.

Ai purtat pe umeri-ţi zdraveni poveri ce-ar fi dat de lucru la patru oameni, c'ai fost dedat cu munca. Şi Neamul recunoscător Te răsplăteşte adăugându-ţi altele, răzimând nouă nădejdi în vigoarea ce a împlinit, senină, sarcinile de înfricoşată răspundere de până acum.

Incă nu-s trei ani de zile decând simţindu-ţi o mână slobodă — cu cealaltă împrăştiai mana cuvântului ceresc clerului ardelenesc — ai înălţat un steag între pământul Neamului şi Cerul Patriei, vestind fără odihnă obştei româneşti, că n'are alt reazim sub soare decât legea ce-a ocrotit-o cu putere de Sus printre prăpăstiile stihiilor de jos. Viaţa Ilustrată *e cel mai proaspăt rod al sacrelor osteneli cu cari ai sârguit să înviorezi elanuri doborâte, e fătul drag al Prea Sfinţiei Tale şi negreşit coroana tivită cu firul de aur al trăiniciei — a tot ceeace ai săvârşit devotat pe calea care duce la treptele unui jilţ episcopesc.*

In jurul steagului ei ne-ai chemat la luptă aprigă şi noi am înţeles că'n faldurii flamurei ce-ai desfăşurat-o cu dragoste pentru Neamul Tău adie o boare de înzdrăvenire sufletească. Pe mulţi dintre noi ne-ai învăţat ce să scriem şi cum să scriem. Am fost şi de-aceia cărora ne-ai pus pentru prima oară condeiul în mână. Ne-ai încurajat în toată bunăvremea, ne-ai îndemnat fără răgaz, Te-ai făcut tuturor toate şi noi am simţit, că ne-ai sădit în inimi gustul trudei pentru un ideal, *ne-ai ascuţit simţul muncii desinteresate şi ne-ai cucerit dragostea, fiindcă ai ştiut cum să ne dărueşti inima ca s'o câştigi pe-a noastră.*

La şcoala Prea Sfinţiei Tale am cunoscut ce'nseamnă devotamentul *pentru o idee.*

Ştim bine că nu-ţi place să se vorbească despre strădaniile Prea Sfinţiei Tale: oridecâte ori careva din noi cuteza să strecoare în manuscrisul lui o vorbă bună despre ele, ea n'ajungea să primească niciodată pecetea nemuritoare a tiparului, căci Prea Sfinţia Ta zoreai s'o ştergi fără cruţare. Ştim bine că ditiramba îţi repugnă, organic. Ştim! Dar azi e praznic mare; azi se rosteşte inima; azi, în sfârşit, avem şi noi odată dreptul să-ţi grăim aşa precum simţim. Ca să ştii, Stăpâne, că noi Te iubim; că nu ştim dece şi nu ştim cum, acum când Te găteşti să-ţi muţi tabăra pe creasta impunătoarei înălţimi de pe care Ţi-e dat să stăpâneşti, noi ju-

Canova: Devotamentul

bilăm cu inimi înălțate și ochi tiviți cu flori de rouă. Căci numai noi — și dintre noi, poate cei mai mulți — ferecați de glia ce ni-e dat s'o pluguim, n'am avut norocul să-ți fim aproape în ziua asta mare și să ne răcorim sufletele unind viersul nostru cu întreitul cânt de biruință: Vrednic este! — *Tocmai noi cari am trăit atât de profund povestea acestei vrednicii. Pe unii dintre noi ne mai pândește o altă jale. Cu Sibiul nostru drag ne vom mai întâlni, desigur. Și clipa regăsirii va fi mai grea de cum ne-o închipuim. Poate amintirea celor ce-au fost va rătăci pustie, căutând cortul mărturiei noastre și ochii noștri, deprinși să Te vadă ades, vor iscodi mereu, doar o apărea dincotrova chipul senin ca o vorbă bună al celui ce ne avea atât de dragi...*

Dar, ce grăiesc?... Azi e praznic mare! Azi nu-i răgaz de plâns. Căci plânsu-i de copii și de femei, nu e de noi! Cârmaciul ce ne-a călăuzit dincolo de zarea obicinuitului, în împărăția idealului, azi se 'nalță înălțând cu El și cortul ce-a adăpostit entuziasmul nostru alături de gândurile lui.

Cei pe cari îi ai atât de dragi își înalță sufletele și-ți pregătesc banchet măreț, Stăpâne, întinzând masă mare în inimile lor, fiecare acolo unde l-a apucat sorocul măritului praznic.

In clipa când pe fruntea Prea Sfinției Tale se așterne mitra arhieriei, statul major al entuziaștilor pe cari i-ai strâns la vatra „Vieții" — își ascute condeiele.

Pe noul front de luptă, ei Te însoțesc umăr la umăr, cu dragostea, credința și devotamentul neîmpuținat ce le-ai știut trezi în inimile lor. Și mai ales cu făgăduința:

— Stăpâne, noi te-om urma oriunde!

Breslau, I-a zi de Rusalii 1936.

GRIGORIE T. MARCU

VITRINA CARȚII

CRONICA LITERARĂ

François Mauriac de l'Academie française: VIE DE JÉSUS. Collection l'histoire-Flamarion Paris 1936, pag. 284. — 12 fr.

O nouă carte despre viața lui Isus ne aduce o dovadă în plus, că persoana Mântuitorului rămâne veșnic actuală și pasionează pe cercetătorii din cele două tabere a credincioșilor și a necredincioșilor deopotrivă.

Primii, cu puterile lor slabe, încearcă să sape în litere viața Fiului lui Dumnezeu făcut om, neglijând să redea în toată măreția ei firea omenească ce se pierde în firea dumnezeiască.

Necredincioșii, ceice neagă dela început supranaturalul, nu văd în Isus Hristos decât omenescul. Il pun pe acelaș plan cu Socrate, Plato, Budha etc., sau îi neagă pur și simplu existența istorică, pentru a rezolva mai ușor problema.

Cartea de față are ca izvor sf. Evanghelie. François Mauriac este unul dintre primii, dacă nu cel mai mare romancier al timpurilor noastre. Dar el n'a romanțat viața lui Isus. Nu a adaugat nimic Evangheliei, pe care o primește așa cum este recunoscută de Biserică. Se mulțumește a comenta faptele și vorbele Mântuitorului — și în felul lui de a interpreta — constă valoarea cărții. Ca un adânc cunoscător al sufletului și al iubirii omenești, redă adevărurile Evangheliei tocmai în deplină armonie cu aspirațiile omului.

Mântuitorul apare în fața Jidovilor conducători ca un înșelător, ca un blasfemuitor care iartă păcatele ca un Dumnezeu, ca un revoluționar ce a fost prins numai cu ajutorul celui mai mare dușman al lor, Romanii.

In fața sărmanilor, a năpăstuiților, a suferinzilor, a celor mai de jos, apare ca un Mântuitor.

Isus, urât de cei puternici și iubit de cei slabi, dar neînțeles nici de unii nici de alții, este obiectul acestei opere binefăcătoare, datorită căreia mii de cetitori vor putea să cunoască mai bine și să iubească pe Isus Hristos.

Este o operă palpitantă de frumusețe morală ce ni se pare scrisă în genunchi în fața Mântuitorului.

Portretele persoanelor sunt monumente de caracterizări psihologice, cum rar le găsim în comentariile noastre. In aceste caracterizări poate că se aseamănă cu opera lui Giovani Papini, sufletul tragic, care și-a găsit momentele de liniște numai în Sf. Evanghelie, când și-a scris și el opera „Viața lui Isus".

Cartea aceasta va marca o dată în șirul istoriilor și al lucrărilor ce se vor mai scrie despre Viața lui Isus. Marele succes ce-l are în Franța, este cea mai bună dovadă că și intelectualii noștri ar trebui să o citească, fiindcă pentru ei este scrisă.

IOAN FAUR

George Voevidca; CÂNTECE PENTRU LU „BUCOVINA". I. E. Toruțiu, București.

Volumul elegant tipărit cuprinde poezii lirice, în majoritate lieduri. Autorul a tipărit primul volum de „Sonete" în 1920, deci are un trecut poetic în

urmă. Ne lipsesc volumele anterioare pentru un criteriu just al evoluției sentimentale și tehnice. Putem fixa totuși câteva puncte de orientare: 1. autorul stăpânește regulele artei poetice clasice și se menține pe linia cuminte a tradiției, departe de exagerările versificației moderniste; 2. în lirica sa se deosebesc bine două tendințe: sentimentală și glumeață. Ceeace ne 'ndreaptă spre Heine. 3. Volumul cuprinde și unele poezii de structură populară: *Curge cenușie, Dorul meu neogoit, Vrere-aș să mă spăl de jale, Nouri suri trec peste creste,* care sunt dintre cele mai reușite.

Melancolia și muzicalitatea eminenciană încă plutesc undeva la originea inspirației; ba cu surpriză am constatat și vagi reminescențe din Alexandri (v. *Și cântecele mele*). Interesant refăcut: motivul amărâtei turturele în „Vrere-aș să mă spăl de jale" și un lied al lui Heine: „Cântec mic vărsat pe strune" (v. Leise zieht durch mein Gemüt...). Tot din Heine trebue să fie luat și „Sunt cântece *lăcrimătoare*" (sic!)

Amintirea iubitei îl urmărește peste tot pe poet; este o obsesie erotică la baza acestor poezii corecte, dar care nu reușesc decât uneori să ne transmită și nouă farmecul și zbuciumul iubirii, ca de pildă în strofa:

Vânt plânge dor; zări dor doinesc!
In plânsul lor te-aud pe tine...
Te văd în pâclele ce cresc,
te-aud în svonul serii line

Găsim astfel alături de izbutite imagini și sugestive împărecheri de cuvinte: *In tristu-mi suflet înflorești ca'n turburi ape finul nufăr*... sau ...*Neguri blăstămate curg, neguri curg și scurg amurg* și foarte multe aliterații forțate și mai ales creiări de cuvinte artificiale, uneori chiar expresii prozaice sau hibride s. ex.: „lăcrimătoare", „durute" (pasiv neobișnuit), „din frumusețe extaz am beut", „comoară de extaze", „tângă" (?); „împălidând", „zădarul" (ca substantiv) etc.

Trebuește o mare putere de stăpânire și mlădiere a resurselor unei limbi (v. Coșbuc) pentru a risca asemenea creații verbale.

Dar culmea prozaismului se întâlnește în poezia: *Imi înfloreai în suflet,* care ilustrează cât de greu e să fii spiritual pe urmele altuia (în specie *Heine*) și care în interesul unității estetice trebue absolut eliminată dintr'o viitoare ediție:

Imi înfloreai în suflet, dragă.
Și grea fu clipa despărțirii.
Și 'ntreaga toamnă, iarna 'ntreagă
clocit-am ouăle iubirii (sic!)

Poetul va trebui să aibă curajul autocriticei și să reziste mai mult tentațiilor verbale, evitând tendințe de prețiozitate. Căci sunt unele versuri, ba chiar unele strofe într'adevăr frumoase. P. D.

PSALMI, *de V. Flueraș*. Ed. și Tip. „Fântâna darurilor", pg. 32 Lei 30. Conține o seamă de poezii de caracter religios și naturalist. Principiile creștinismului că viața este deșertăciune, natura cu toate frumusețile și bunătățile ei creație a lui Dumnezeu, făcută pentru binele sufletesc și trupesc al omului și că Dumnezeu însuși este razimul lui în toate ocaziile vieții, sunt ideile pe care le contureză într'o formă adecvată.

In poeziile „Lumina", „Tovarăș" cântă variate aspecte ale naturii, cărora le dă viață prin rolul alinător ce li-l atribue pentru sufletul său: „Cânteeul deșertăciunii" răstălmăcește cuvintele psalmistului și le aplică la zilele noaste evidențiind nimicnicia și păcătoșenia celor nelegiuiți, cari se vor înfiora în fața celui mai drept judecător. Amintirile din copilărie i-au păstrat imaginea concretă a lui Dumnezeu. („Odihnă în Dumnezeu"). El i-a dăruit atunci odihnă și ajutor, pe care n'a încetat să le implore nici acum.

Un suflet de creștin liniștit în mijlocul naturii și mulțumit alături de Dumnezeu, iată ce vădesc *Psalmii* dlui V. Flueraș. L. B.

Pr. GH. COTOȘMAN: *Dușmanul Banatului, Concubinajul.* Timișoara 1936, pag. 128.

Din mijlocul preocupărilor istorice, Păr. Cotoșman dela Jimbolia își face răgaz să coboare și pe tărâmul misionar. Prilejul fericit i-l oferă cununia celor 71 perechi de concubini, făcută astă-iarnă, în Comloșul-Bănățean. Pe marginea acestui eveniment religios se țese întreagă lucrarea, de care ne ocupăm.

Se arată în cuprinsul ei, că pricina principală a depopulării Banatului este concubinajul, cu toate urmările lui. Cauzele concubinajului, rostul familiei în viața socială, copiii și fericirea de-ai avea, păcatele concubinilor și leacurile contra lor, află în păr. Cotoșman un însuflețit pictor. Sfinția Sa militează nu atât pentru remediile de Stat, sau pentru cele de ordin sanitar, ci mai ales și cu toată tăria pentru cele de ordin moral și evanghelic. Căci s'au încercat și unele și altele — și rezultatele se cunosc. De pildă, în fruntașa comună din Banat, Fibiș, unde au lucrat cu toată seriozitatea științifică studenții echipelor monografice timp de doi ani — înainte de sosire s'au constatat 6 cazuri de căsătorii premature, iar „după 12 luni de activitate intensă, conferințe, exemple și sfaturi", s'au înregistrat 11 căsătorii premature.

Pentru curmarea răului se cere o strânsă colaborare între Biserică și administrația de Stat. Unde există această colaborare și concursul prețios al mirenilor, cum a fost la Comloș între prim-pretorul Al. Movilă și preoți — și în alte părți — rezultatele sunt pilduitoare. Sfinția Sa

propune și o săptămână a căsătoriei, urmată de încurajarea căsătoriilor și impunerea cu dări grele a burlacilor, cum s'a făcut aceasta, cu rezultate bune, în Italia și Germania. Roadele nu pot fi, nici la noi, decât bune.

Impodobită cu ilustrații și scrisă într'un stil vioiu, lucrarea e o folositoare contribuție atât la stigmatizarea păcatului concubinajului, cât și la luminarea problemei depopulării Banatului, care în privința aceasta a ajuns „în fruncea" relelor.

IL. V. F.

GÂNDIREA, anul XV, Nr. 6, Iunie 1936. București. Redacția: *Nichifor Crainic*, str. Polonă 38. Administrația, str. Domnița Anastasia, 16.

De un timp încoace, revista *Gândirea* cu fiecare număr nou apărut, aruncă în cumpăna vremii și a cugetării o nouă problemă. Numărul recent este închinat *eroismului.*

Eseul dlui Nichifor Crainic despre: *Omu eroic* ne înfățișează în haina unui stil desăvârșit, fizionomia spirituală a eroului. Cultul și izvorul eroismului este creștinismul. Mântuitorul ne-a zis: *Indrăzniți!...*, la care românii au răspuns prin versul poetului Andrei Mureșanu: Croește-ți altă soartă! Astfel de graiuri exclud fatalismul și-l înocuiesc cu virtutea curajului, cu care bine înțeles n'are nimic comun aventurierul. Indrăzneala e proprie eroului, geniului și sfântului. „Indrăzneala e proprie eroului, geniului și sfântului". „Indrăzneala eroului crează istoria; îndrăzneala martirului o consfințește; îndrăzneala geniului o lămurește... Eroul, geniul și sfântul sunt cele trei măsuri supreme ale puterii omenești". La temelia progresului stă sacrificiul eroului. Cultul lui „are ceva analog cu sfânta Impărtășanie. Precum împărtășirea cu trupul și sângele lui Hristos asimilează pe oameni divinității, tot astfel cultul eroilor asimileaxă noile generații eroismului, le ridică la nivelul lui". Generația tînără actuală e chemată să se *cuminece* cu eroismul, pentru a putea duce la izbândă lupta națională pentru eliberarea țării de sub „exploatarea asociației democrato-iudaice".

Cam pe acelaș plan ideologic se desfășură articolul lui Niță Mihai despre: *Spiritul haiducilor*, — biblic și etnic, ignorat până acum de către autorii cărților de istorie națională.

Atât eseurile, cât și restul cuprinsului literar și bogatele cronici ale Gândirii, îi înalță tot mai mult prestigiul nu numai de cea mai bună dintre revistele noastre literare, ci și singura revistă de ideologie care militează integral pentru renașterea României în sens național și creștin.

IL. V. F.

CE S'A MAI ÎNTÂMPLAT ÎN LUNA TRECUTĂ?

La noi

I. P. S. Sa Patriarhul Miron

I. P. S. PATRIARH MIRON A PLECAT LA LONDRA. Mai anul trecut, ne-am bucurat de vizita pe care au făcut-o bisericii noastre episcopii anglicani. Atunci, satisfacția noastră a fost cu atât mai deplină cu cât acești oaspeți rari și distinși au aflat la noi tocmai după ce se dorea și se dorește sufletul creștinesc al englezilor.

Acum, iată, capul Bisericii noastre, I. P. S. Patriarh Dr. Miron Cristea, și-a luat în mână toiagul arhieresc și al bătrâneților și a plecat la drum, ca să întoarcă vizita episcopilor anglicani. Plecarea s'a întâmplat în seara de 18 Iunie c.

El este însoțit de o delegație compusă de P. S. Episcop Andrei Mager al Aradului, I. P. C. Sa arhimandritul Scriban și preoții Antal și Găldău. In Anglia, I. P. S. Patriarh, împreună cu misiunea citată mai sus, va merge la Londra, Lincoln și Glaucester. Peste tot, misiunea română va fi întimpinată și găzduită cu măreția sobră a poporului englez.

Avându-se în vedere faptul, că atât la ducere cât și la întoarcere, I. P. S. Patriarh va poposi câte puțin aproape în toate centrele mari ale Apusului, prin toate orașele unde ortodoxia este destul de bine reprezentată, misiunea română se va întoarce de sigur cu un buchet informativ de cea mai mare însemnătate religioasă și națională și de cea mai proaspătă actualitate. In împrejurările actuale și Apusenii au ocazia să afle din graiul autorizat al ambasadorilor noștri dragi, că ortodoxia singură îmbrățișează toate aspirațiunile de desvoltare ale neamurilor pe baze naționaliste și tradiționale.

PRAZNICUL RUSALIILOR LA SIBIU. — SFINȚIREA NOILOR EPISCOPI. La Cincizecimea acestui an, Sibiul — și cu el toată țara — a trăit zile epocale. Căci cu prilejul acestei sărbători a Pogorîrii Duhului Sfânt s'au strâns aici ierarhii multora din eparhiile ortodoxe române.

La Rusaliile din acest an măreția s'a născut dintr'un întreit punct de vedere: sfințirea noilor episcopi dela Cluj și Oradea, aniversarea celor 30 ani dela târnosirea catedralei sibiene și congresul general „Oastea Domnului".

Au urcat și au poposit la Sibiu, pentru împlinirea după cuviință a festivităților mai sus amintite: I. P. S. Mitropolit Nicodem al Moldovei, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, PP. SS. episcopi Ghenadie al Buzăului, Vartolomeu al Râmnicului, Andrei al Aradului, Ioan al armatei, Vasile de Rășinari, Il. PP. CC. Nicolae Colan, Nicolae Popoviciu și Scriban — toți cu suitele lor mărețe. Deasemenea, un public extrem de numeros.

Praznicul dela Sibiu: P. S. Episcop Nicolae Colan, ieșind din catedrală după sfințirea Sa întru arhiereu

În cea dintâi zi a Rusaliilor s'a făcut sfințirea întru arhiereu-episcop pentru Cluj a I. P. C. Sale Nicolae Colan. Au slujit toți ierarhii mai sus amintiți. La sfârșitul sfintei liturghii, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a rostit o predică adâncă și impresionantă, în care a accentuat cât de prețios este duhul în care lucrează fiecare generație. A amintit apoi că anul acesta se prăznuiesc cei 30 ani dela sfințirea catedralei sibiene și, la sfârșit, a mulțumit călduros ierarhilor împreună slujitori. A exprimat P. S. episcop Nicolae Colan o păstorire lungă și vrednică.

Investitura noilor episcopi: I. P. S. Sa Patriarhul Miron și P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan

P. S. Vartolomeu al Râmnicului a rememorat legăturile Ardealului cu Principatele și a subliniat trăinicia în veac a ortodoxismului românesc.

P. S. episcop Nicolae al Clujului a răspuns deosebit de cuceritor. Accentuând mai întâi cât de puternic este harul Sf. Duh care a pogorât în ziua Cincizecimii peste sf. apostoli și cum însuflețește acesta. P. S. Sa se rostește textual: „Rusaliile sunt praznicul propoveduirii, al apostolatului". Se fericește că i-a fost sorocit să primească darul arhieriei tocmai la acest mare praznic.

La sfârșit, mulțumește călduros I. P. S. Mitropolit Nicolae pentru îndrumările părintești ce i-a dat de atâta multă vreme, I. P. S. Nicodem pentrucă n'a pregetat să ostenească până la Sibiu și PP. SS. episcopi veniți la sfințire.

In ziua a doua de Rusalii, acelaș sobor numeros și ales a slujit sf. liturghie, în cadrul căreia s'a făcut sfințirea întru arhiereu-episcop pentru Oradea a I. P. C. Sale păr. Nicolae Popoviciu.

Cuvânt de învățătură a rostit I. P. S. Mitropolit Nicodem al Moldovei, arătând semnele adevăratei preoții și urând păstorire rodnică noului episcop. A răspuns adânc și cu însuflețire P. S. Nicolae al Oradiei, făgăduind să lucreze fără odihnă la hotarul de Vest al țării pentru izbânda ortodoxismului și a ideii națio-

Investitura noilor episcopi: I. P. S. Sa Mitropolitul Nicodim și P. S. Sa Episcopul Nicolae Popoviciu

nale. A mulțumit, deasemenea, pe rând, tuturor ierarhilor prezenți și îndeosebi I. P. S. Mitropolit Nicolae.

Tot în ziua a doua de Rusalii și-a ținut congresul general org. religioasă „Oastea Domnului". Congresul acestei organizațiuni a fost onorat cu prezența tuturor ierarhilor pomeniți mai sus, iar cuvântul-program a fost rostit de I. P. S. Mitropolit Nicolae. Și alții au rostit vorbiri pilduitoare.

Praznicul din 1936, al Cincizecimii, a adus multă înviorare și tot atât de mult dar sfințitor pentru zilele ce străbatem.

Serbările Restaurației: Dela stânga: Dl Beneș președintele Republicei cehoslovace, M. S. Regele Carol II, A. S. Principele Paul al Jugoslaviei și A. S. Regală Principele Nicolae

INVESTIREA NOUILOR EPISCOPI. In 2 Iunie 1936 s'a făcut învestirea, după datină și rânduială, a PP. SS. LL. Grigorie Leu al Argeșului, Nicolae Colan al Clujului și Dr. Nicolae Popoviciu al Orăzii. Investirea a avut loc în Palatul Regal din București, Calea Victoriei, în prezența M. S. Regelui, I. P. S. Patriarh Miron, Il. PP. mitropoliți Nicolae al Ardealului și Nicodem al Moldovei, dlui ministru Dr. C. Angelescu, etc.

Fiecare din cei trei episcopi a rostit câte un cuvânt ocazional. P. S. Grigorie Leu a subliniat trecutul măreț și istoric al episcopiei Argeșului. P. S. Nicolae Colan a arătat că pornește la păstorire în ctitoria reînviată a lui Ștefan cel Mare și Sfânt și în cetatea de reședință a Universității Ardealului. A ținut să remarce că va asculta de două îndemnuri: al tradiției și al actualității. Potrivit acestor două îndemnuri, P. S. Sa a făgăduit să crească în eparhia Clujului „ostași vrednici ai împărăției lui Dumnezeu pentru viața ce va să vină, iar pentru această viață, ostași devotați ai împărăției românești". P. S. Nicolae Popoviciu a desfășurat firul biruințelor istorice prin credință și a încheiat astfel cuvântul: „înțeleg să-mi îndeplinesc cu sfințenie și devotament nestrămutat față de Majestatea Voastră, Suveranul nostru iubit, față de Biserica și neamul meu, misiunea la granița de vest a scumpei noastre țări, graniță la a cărei nevăzută și nebiruită întărire voiu lucra neîncetat, chip având și pildă de urmat întru aceasta pe înaintașul meu venerat, Episcopul Roman, cel pururea gata cu jertfa vieții pentru binele neamului său".

Dupăce a vorbit în general despre rostul și importanța Bisericii, M. Sa Regele a subliniat că: „Biserica noastră nu trebue să fie un organism administrativ, sau numai îndeplinitoarea unor formule rituale, ea trebue să fie un organism de luptă și de misionarism, care să cucerească, să întărească și să păstreze sufletele, după marea lege a Domnului nostru Isus Hristos". Apoi s'a adresat fiecăruia dintre cei trei episcopi, urându-le o misiune plină de isbânzi.

Cu ceremonialul obicinuit, cei trei noi purtători de cârje episcopale au părăsit Palatul regal.

D. CĂLUGĂR

SERBĂRILE RESTAURAȚIEI. Din ziua în care Suveranul țării noastre s'a întors întru ale Sale, Regele României a rânduit „Sărbătoarea tineretului". Așa că 8 Iunie vorbește în fiecare an nu numai despre Restaurație, ci prilejuiește revărsarea elanului curat și tineresc.

În acest an serbările Restaurației erau menite să însemneze cu adevărat ceva grandios. Câteva zeci de mii de tineri și flăcăi au luat drumul la București, ca să ducă la picioarele Tronului tot sufletul curat al românismului. Acolo i-a primit M. Sa Regele Carol al II-lea, Familia Regală, Prințul regent Paul al Jugoslaviei și dl E. Beneș, președintele Cehoslovaciei.

Serbările Restaurației și ale tineretului au și început în admirația țării întregi. Și ele s'au desfășurat, în pace și însuflețire, prin orașele României. Doar în capitala țării măreția serbărilor a fost umbrită prin prăbușirea unei tribune și, în urma acestui fapt, prin doliul aruncat peste multe, multe familii. Acum se cercetează vinovăția celor încredințați cu aranjarea festivită-

ților și se caută alinarea multor suferințe. Celece s'au petrecut reclamă, desigur, o grabnică reparație.

ARDE MACULATURA SĂRINDARULUI. Monitoarele evreo-comuniste, „Dimineața", „Adevărul" și altele asemenea lor, ard zilnic pe rugul purificator. Fapta aceasta are darul să deschidă ochii multora și să lămurească pentru oricine și de oriunde, că răbdarea românească a fost scoasă din țâțâni.

La început se credea că acțiunea de care facem pomenire se va limita doar la câteva centre din țară. Acum însă e constatat, că maculatura Sărindarului arde cu putere pe întreg cuprinsul pământului românesc. De fapt, în urma acțiunii susținute a marelui cotidian românesc „Universul", nu credem că există azi un oraș în România Mare, în care să nu fi fost incendiate gazetele răspânditoare de otravă ale evreo-comuniștilor. Și faptul este semnificativ mai ales prin aceea, că la acțiunea purificătoare participă toată suflarea românească.

Noi credem că reacțiunea aceasta sănătoasă nu mai putea întârzia nici măcar cu un singur ceas. Mai credem că odată începută, ea trebuie dusă până la capăt. Aceasta, spre binele neamului.

Incântătoarea seniorită

La alții

GUVERNUL L. BLUM ÎN FRANȚA. La cârma Franței s'a înscăunat recent guvernul evreului socialist L. Blum. Guvernul acesta reprezintă așa botezatul Front popular și din pricina aceasta șeful lui s'a văzut silit să-și aleagă colaboratori din toate fracțiunile „democratice". De aceea, actualul guvern al Franței numără peste 40 miniștri, între cari și *trei femei.*

Se știa, conform reușitei din ultimele alegeri, că evreul Blum va fi chemat să asigure viața și să promoveze aspirațiunile latinilor din Franța. Și poporul francez n'a reacționat împotriva acestei înscăunări nelegitime. Lumea zice că francezii au lăsat și „ideologului democrat" posibilitatea să-și aplice sistemul politic strigat de atât amar de ani și să aibă astfel ocazia să se compromită pentru totdeauna.

L. Blum

Dar până acum, sub presiunea străzii și a grevelor, guvernul lui Leon Blum s'a văzut nevoit să coboare luna pe pământ și să voteze o serie întreagă de legi ultrademocratice, adică sistem bolșevist.

Tot acest guvern Blum va proceda în curând la revizuirea și anularea unora din decretele Laval. Asta se știe ce însemnează. Va proceda deasemenea la „însănătoșarea" armatei prin eliminarea elementelor distructive, adică naționaliste. Lucrul acesta încă își are cântecul său. Până atunci, guvernul lui L. Blum a pășit deja la sugrumarea tuturor organizațiunilor naționaliste, ca să nu mai aibă cine să fie francez. Și faptul acesta ne zugrăvește una din cele mai avansate idei democratice, idee în baza căreia se garantează... libertatea de gândire și organizare.

Pentru toate cele mai sus înșirate, unii spun că guvernarea evreului Blum prefațează bolșevizarea Franței. Deaceea până una alta, Mareșalii Franței, conducătorii tuturor mișcărilor naționaliste și toți ceialalți *francezi* grăbesc și la constituirea unui front anticomunist, care să stea de pază la apărarea civilizației franceze și europene.

GREVELE DIN SPANIA, FRANȚA ȘI BELGIA. In țările „luminate" ale Apusului grevele se întind ca o pecingine rea. Ele sunt un fruct nou al propagandei desmățate pe care o desfășoară așa numitul „Front popular", care, în esență, este o etichetă deghizată a iudeo-comunismului.

Spania a fost fericită mai întâiu cu binefacerile grevei... Acolo și-a concentrat internaționalismul disolvant toate forțele, reușind să provoace desordini grave, cari au dus la incendierea și nimicirea câtorva sute de biserici și la dispariția multor persoane.

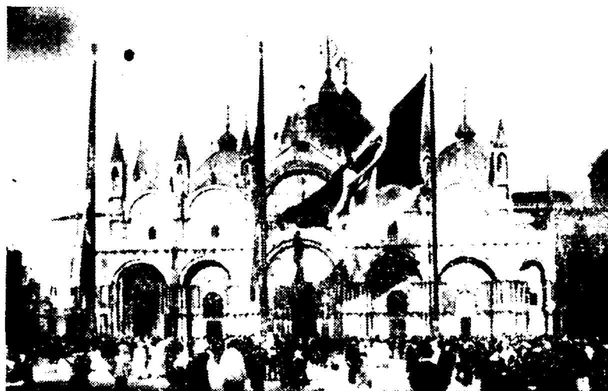
A venit apoi rândul Franței.

Aici muncitorii au ocupat atelierele și fabricile sub ochiul indulgent, și până la un punct, chiar sub scutul autorităților complice. Greva din Franța a durat — și desigur mai durează — până la satisfacerea integrală a cerințelor exprimate de greviști.

Lanțul grevelor a continuat și în Belgia. Se petrec și acolo cam aceleași fapte ca și în Franța.

Este semnificativă împrejurarea, că toate grevele acestea s'au declarat în momentul înscăunării la putere a Frontului popular. Comuniștii din cele trei țări au socotit desigur că le-a sosit rândul să arate „ce pot". Dar este un bine și în țesătura grevelor apusene: lumea toată știe de azi înainte ce se ascunde în dosul Fronturilor populare.

Deocamdată, Spania este aproape complet bolșevizată. In corpul Franței și Belgiei activează cu putere virusul comunist. Totuși, cumințenia Franței, partea sănătoasă a acestei republici surori, ca și rexismul belgian, sunt elemente cari creionează un viitor împletit din moralitate și tradiționalism.

Biserica San Marco din Veneția

INCETAREA SANCȚIUNILOR IMPOTRIVA ITALIEI. Răsboiul dintre Italia și Abisinia a luat sfârșit prin victoria surorii noastre latine. Asta înseamnează că presiunea exercitată asupra Italiei prin mecanismul șubred al sancțiunilor a dat greș pe toată linia și că, în viitor, vor trebui căutate alte mijloace pentru împiedecarea răsboiului între popoarele lumii. Deocamdată, sancțiunile ne mai având nici un un rost, Societatea Națiunilor le va ridica. Toate semnele ne îndrituesc să le vedem deja încetate. Căci însuși dl Eden, ministrul de externe al Angliei, care acum câteva luni era partizanul cel mai înfocat al sancțiunilor împotriva Italiei, a pronunțat un discurs în Parlamentul englez, în care a anunțat încetarea sancțiunilor. Intreg guvernul Marii Britanii și-a însușit acest punct de vedere, deși a avut și are de înfruntat, în această privință, opoziția acerbă a laburiștilor. Statele Unite, prin rostul dlui Roosevelt, au anunțat că, din partea lor, sancțiunile împotriva Italiei au încetat. Rând pe rând toate statele se grăbesc să anunțe acelaș lucru. Până acum s'au pronunțat favorabil: Franța, Polonia, Elveția, Belgia, etc.

Suveranii Belgiei

ISBÂNDA PARTIDULUI REXIST IN BELGIA. Curentul naționalist și creștin merge cu pași siguri și repede spre isbândă. Verificarea aceasta ne-o servesc recentele alegeri parlamentare din Belgia. Intr'adevăr, partidul rexist, în fruntea căruia acționează cu energie tânărul de 28 ani Léon Degrell, a câștigat, la 24 Maiu, 21 mandate de deputat și a luat 8 mandate în alegerile pentru senat.

De-acum, în Belgia, drumul este deschis pentru deplina glorie a rexiștilor. Incă în seara când s'a proclamat rezultatul votului, Leon Degrell și-a fixat programul de acțiune prin următoarea propozițiune clasică: „Proclam deschisă noua campanie electorală"!

Pe noi ne bucură această isbândă frumoasă, știind că ideia centrală din programul lui *Rex* este cea creștină și că Degrell țintește la repunerea virtuților creștine în inima statului.

DE TOATE ȘI DE PRETUTINDENI

GHIVECIU

PROCESUL COMUNIȘTILOR DELA CRAIOVA. La Craiova, se judecă de câteva săptămâni procesul comuniștilor în frunte cu Ana Pauker. Este interesant că acești acuzați, cari răspund toți la niște nume cu miros de usturoiu, defilează zilnic printr'o clasică obrăznicie. Acelaș lucru se poate spune și despre apărători și în special despre avocatul Pătrășcanu. Publicul românesc urmărește acest proces cu o indignare abia stăpânită și nu-și poate ascunde mirarea, că niște pripășiți prin astă țară prea ospitalieră, îndrăsnesc să se afirme urmași ai voevozilor și pandurilor.

De s'ar răsuci de sub țărână pandurii, ar îngheța îndată nelegitimii lor urmași.

MONUMENTUL UNEI VACI. Năstrușnica ideie de a ridica monument unei vaci nu putea răsări decât în mintea unui american. Ea a și fost realizată. Fericita vacă, imortalizată printr'o impunătoare statue, este a fermierului Segi Piotertjo din statul Washington. Ea și-a câștigat înalta vrednicie prin faptul că prezumtiv a fost până acum cea mai bună vacă de lapte din lume. O soră a ei — un fel de „Miss Vacă 1936" — a fost încoronată de curând în fața celebrei statui, pentru aceeași virtute...

Monumentul unei vaci

Dreapta:
Hennie Sonja, celebra campioană a sportului hibernal, a fost încoronată de curând în America de regină a patinatului artistic.

Hennie Sonja

Colțul gospodinei

ATUNCI CÂND NE TĂIEM. E bine ca întotdeauna să avem în casă foi de crin macerate în spirt la 90°/₀. Atunci când ne tăiem, închide numai decât rana. Frunzele de crin macerate în untdelemn se întrebuințează împotriva arsurilor.

CUM REPARĂM O ROCHIE AGĂȚATĂ. Pentru a repara o astfel de ruptură, tăiați frumos marginile destrămate și apropiați-le cât mai mult, astfel ca să se împreune; luați apoi o bucățică de stofă sau mătase din acelaș țesut, pe cât e posibil având firele în aceiaș direcție, pe care o ungeți cu albuș de ou apoi o aplicați pe dosul rochiei în dreptul părții rupte, puneți peste acel loc un fier de călcat și defectul s'a reparat perfect.

PETELE DE CAFEA. Rachiul tăiat cu puțină apă scoate admirabil petele de cafea de pe țesăturile cu culori delicate.

APĂ DE CHININĂ PENTRU PĂR. Puneți 60 gr. coaje de chinchina regală să se infuzeze câteva zile într'un litru de apă clocotită; în acest timp dizolvați pe de altă parte 6 gr. sare de tartru în 160 gr. de alcool. Amestecați totul și filtrați, apoi adăogați esență de tuberoză 3 gr. și esență de ambre 3 gr.

COJILE DE PORTOCALE ȘI DE LĂMÂIE. E bine ca toate gospodinele să știe, că atât coaja de portocale cât și cea de lămâie au darul de a curăți petele de gudron, cărbune, funingine și catran, de pe mâini. Pentru aceasta e suficient să frecăm mâna, cu fața cojii.

CERNEALA PE COVOARE. Petele de cerneală de pe covoare se scot foarte bine, dacă muiem locul pătat, strivind pe ele pătlăgele roșii. Lăsăm timp de 24 ore astfel, apoi ștergem spălând cu apă rece.

PETELE DE GRĂSIME DE PE LESPEZI. Pentru a scoate petele de grăsime de pe lespezile de piatră, frecați bine aceste pete cu o cârpă muiată în esență de terpentină. Vor dispare sigur și foarte repede.

DELA LUME ADUNATE

Viața veselă

PE STRADĂ

O doamnă întâlnește pe stradă un copil de vre-o 5 ani, care plânge și pare să se fi rătăcit.

— De ce plângi, micuțule?

Băețașul plânge mai cu jale.

— Hai de spune, unde șade mamica ta?

— Nu vreau la mamica!

— Dar de ce nu vreai? Te bate?

— Nu, mă piaptănă!...

SERVITORUL PRUDENT

— Ascultă Ioane, de ce-ai jucat la curse cu banii stăpânului?

— Pentrucă sunt prea prudent, ca să-i stric pe ai mei.

•

— Fac prinsoare, Ghiță, că fumezi o țigare dintr'ale mele.

— Să mă iertați, conașule, dar eu nu fac prinsoare niciodată.

ȘIRETUL:

— Peste o săptămână o să-ți primești banii.

— Ce bani?

— Cei 100 Lei pe cari te rog să mi-i împrumuți acum.

TELEVIZIUNE

— Eu zile dearândul las pe secretarul meu singur în birou și totuși știu ce face.

— Ei, ce face?

— Nimic.

OUL LUI COLUMB

Invățătorul spune școlarilor:

— Băieți, mâne voi vorbi despre oul lui Columb. Fiecare să-mi aducă un ou.

— Domnule învățător, noi n'avem găini, — spune un școlar.

— Nu-i nimic, tu poți aduce o bucată de unt.

RĂSPUNS DE COPIL

Tatăl lui Mitică îi face morală copilului său, care pentru a treia oară a rămas repetent:

— Vezi pe prietinul tău Georgică, spune el, totdeauna e premiant. Ce băiat muncitor, inteligent, serios! O să ajungă departe. Aș fi fericit să fiu tatăl lui.

— N'ai fi fericit deloc, răspunse Mitică. Tatăl lui Georgică a murit de tifos, înainte cu 6 luni.

BAROMETRUL

— Mamă, a căzut barometrul!

— Dar știi tu ce 'nsemnează asta, Ghiță?

— Știu, tată: Insemnează că nu mai e bun, fiindcă sticla i s'a făcut țăndări.

BUN CĂLĂREȚ

Un cal și-a trântit călărețul, care zace întins la pământ. Un trecător se apropie.

— Este, desigur, pentru prima oară, când încaleci, Domnule.

— Nu. Dar jur că o să fie pentru cea din urmă oară.

NOROC

Un accident de cale ferată. Numeroși morți și răniți. Un țăran scăpat teafăr și-a perdut umbrela. O caută a doua zi și o primește.

— Ai avut noroc, îi spune funcționarul dela C. F. R., când îi predă umbrela.

— Asta se cheamă noroc? Două arcuri rupte la umbrelă?

IMBOGĂȚIT DE RĂSBOIU

Un îmbogățit de răsboiu către un domn la un bal:

— Dar smokingul dumitale e dinainte de răsboiu.

— Da, e adevărat, căci vezi, că eu încă înainte de răsboiu aveam smoking.

CUMINTELE

— Gimnastica suedeză este singura care păstrează sănătatea și prelungește viața.

— Dar strămoșii noștri nu făceau gimnastică suedeză și erau foarte sănătoși.

— Ei! Erau sănătoși, erau sănătoși... Dar n'au murit toți?...

IMPOTRIVA MICROBILOR

— Și ce faci în contra microbilor?

— Intâi fierb apa.

— Apoi?

— O las să se răcească.

— Și după aceea?

— După aceea... beau bere.

LA JUDECĂTORIE

Advocatul: Protestez împotriva acuzării că clientul meu este otrăvitor al poporului, falsificând vinul. Aci, domnule judecător, vă prezint factura că clientul meu a cumpărat vinul dela școala de viniculturǎ! Această factură e certificatul de naștere al vinului clientului meu.

Procurorul: Domnule avocat, acest certificat de naștere e bun, însă prezentați-ne și actul de botez al vinului!

COPIII DE ASTĂZI

— Rău ce ești, măi Gică: iar te-ai bătut cu Nelu! O să trebuiască să-ți cumpăr altă pereche de pantaloni.

Vai, mamă, dacă l-ai vedea pe Nelu! Cred, că mama lui va trebui să cumpere alt băiat!

Orice corespondență pentru „Viața Ilustrată“ se va trimite de-aci nainte pe adresa: Cluj, Episcopia ortodoxă română.

VIAȚA ILUSTRATĂ

REVISTA DE FAMILIE

APARE LUNAR

ABONAMENTUL PE UN AN 200 LEI. PE O JUMĂTATE DE AN 100 LEI. UN NUMAR 20 LEI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

Numărul viitor al „Vieții Ilustrate" va apărea la Cluj, la începutul lunei Septemvrie

Nu uitați să Vă înoiți abonamentul la „Viața Ilustrată" și să recomandați revista prietinilor și cunoscuților D-Voastră. „Viața Ilustrată" este unica revistă de familie, care duce în casa Românului lumină pentru suflet și desfătare pentru ochi.

TIPARUL TIPOGRAFIEI ARHIDIECEZANE SIBIU

IN ACEST NUMĂR:

PENTRU COLABORATORI

Revista se pune sub tipar totdeauna la 15 ale lunei. Domnii colaboratori sunt rugaţi să-şi trimită manuscrisele până la această dată. Rugăm articole scurte, scrise citeţ, pe o singură pagină a hârtiei. Intrucât e posibil, dorim ilustraţii (fotografii) la text. Ordinea articolelor e determinată de necesităţi tehnice, nu de alte consideraţii. — Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Primim spre publicare cronici despre evenimentele culturale şi sociale din oricare parte a ţării. Aceste cronici trebue să fie însă însoţite de fotografii.

